

- ⊕ **Tradicions:** Contemplant els presseguers en flor
- ⊕ **Cultura popular:** Festes de la Magdalena de Castelló
- ⊕ **Gastronomia:** Festes de la carxofa del Prat

ENTREVISTA QUIM TORRA: ‘QUAN TORNEM A TENIR UN MOMENT PROPICI, HEM D’ESTAR DISPOSATS A SER TRES MILA LA PRESÓ’

EDITORIAL VICENT PARTAL L’error de Puigdemont a l’octubre i el canvi de carril d’ara

ANÀLISI DE L’ARAVOT Les eleccions que sacsejaran Itàlia

ANÀLISI Recursos rebutjats i acusacions inventades:
el menyspreu del Suprem als presos polítics

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

L'ERROR DE PUIGDEMONT A L'OCTUBRE I EL CANVI DE CARRIL D'ARA

El president Puigdemont va reconèixer ahir en públic una cosa que era evident, que es va equivocar amb aquella proclamació del deu d'octubre. Ara ha reconegut que hauria d'haver proclamat la República, sense declarar treves posteriors, i l'hauria d'haver defensada.

Puigdemont ha explicat que el seu error va ser motivat perquè li va semblar que s'obria una finestra per a una possible mediació internacional –entre més coses, perquè cal recordar que Donald Tusk, president de la Unió Europea, va demanar al govern català i a ell, personalment, que no prenguéss la decisió aquell dia. Cal reconèixer, en aquest sentit, que la pressió i les opcions reals que hi havia d'una mediació internacional no eren gens negligibles aquell dia, i és d'esperar que algun dia puguem aclarir del tot i amb certesa què va passar i el paper que van tenir personatges com Jorge Moragas, avui prudentment apartat a Nova York en un estudiat retir de luxe. Siga com siga, el president de la Generalitat també

es va equivocar –i aquesta és una altra raó important– perquè estava en minoria dins de Junts pel Sí i dins d'un govern on els partidaris de proclamar la independència aquell dia es varen poder comptar amb els dits d'una mà. Fóra bo que parlés més clar sobre aquesta qüestió i ens aclarís del tot com és que va prendre la decisió que no hauria d'haver pres.

—
Però el passat no es pot canviar mai. I, per tant, Puigdemont haurà de carregar amb el seu error, treballant tant com puga per esmenar-lo. I, parlant d'això, he de dir que em sembla que els fets que veiem aquestes darres hores hi tenen molt a veure. El 'canvi de carril', segons l'afortunada expressió d'Albert

No sabrem mai què hauria passat si el deu d'octubre Carles Puigdemont hagués proclamat la independència amb tota la premsa del món pendent d'ell i hagués ordenat a la policia defensar la població i a la població, defensar la República

Sàez, amb la tesi del doble govern, al cap i a la fi és el reconeixement que la via triada per l'independentisme, el famós 'de la llei a la llei', no va funcionar. Podem esquinçar-nos la roba si voleu i discutir si érem o no massa ingenus tots plegats però a mi m'interessa més entendre si el president Puigdemont, el seu govern i els partits que en formaven part van aprendre la lliçó o no. I si es comportaran de manera diferent quan hi haja una nova oportunitat. Jo ara mateix encara no ho sé, però crec que l'interrogant el resoldrem quan es veja on mena la formació del Consell de la República i l'existència de facto de dos governs catalans, amb funcions diferenciades.

—

I en el mentrestant, evidentment, lamentarem l'oportunitat perduda. No solament perquè es va perdre, sinó sobretot per les conseqüències que ha comportat. D'una banda, és clar, la repressió, la coerció de les llibertats civils i la pressió i l'exili. D'una altra, però, i també, el regal a l'unionisme d'un reclam senzill amb el qual atacar el sobiranisme, la famosa tesi segons la qual res no estava preparat.

—

Això, simplement, no és veritat. No sabrem mai què hauria passat si el deu d'octubre Carles Puigdemont hagués proclamat la indepen-

dència amb tota la premsa del món pendent d'ell i hagués ordenat a la policia defensar la població i a la població, defensar la República. De proves que el país estava preparat per fer-ho, n'hi ha. Des dels controls dels Mossos per l'atemptat gihadista a la recent paralització, aquesta setmana mateix, de tots els camions del país aplicant un simple protocol d'actuació. Des de la resiliència mostrada el 21 de desembre al pas clandestí de les urnes, fet per un exèrcit d'ombres absolutament espectacular.

—

La classe política catalana, Puigdemont ho va reconèixer ahir, no va saber estar a l'altura de l'envit que la història li posava davant aquell deu d'octubre. I això ens va deixar als ciutadans desarmats davant aquest discurs que afirma de manera interessada que tot va ser un engany, un joc de cadires o, en el millor dels casos, un envit que no tenia possibilitats de reeixir. Però com que jo no sóc dels de 'ara o mai' sinó dels de 'si no és ara serà demà', insistesc que em preocupa molt més saber si han après i si les coses a partir d'ara seran diferents. A la pròxima. Perquè hi serà. I qui sap si, potser, el canvi de carril escenificat per Puigdemont ja és per si mateix una resposta. 🏠

ESTUDIAR O NO

MERCÈ IBARZ

La universitat ha trobat en els màsters una font de finançament important.

FREEPIK

L'ocupabilitat regeix els resultats, un eufemisme per dir que estàs en condicions de trobar la feina que voldries però vés a saber quina trobaràs, si en trobes

En aquesta setmana elèctrica al parlament i amb els pensionistes al carrer ja no me'n recordo de la neu. M'aturo en altres pertorbacions: val la pena estudiar?

La cosa ve de lluny, l'ensenyament universitari viu un canvi d'època d'envergadura. És una crisi existencial que amara la institució sencera: professors, investigadors, alumnes, bibliotecaris, rectorats i deganats, àrees de coneixement, futur. La seva influència social i cultural està desdibuixada, més que en els graus anteriors de l'ensenyança. Es diria que només funciona bastant bé la primària. A la secundària, els alumnes corren el risc de no sumar gaires coneixements més, si no en perden. Els que arriben a la universitat en surten sovint poc preparats. Generalitzo, però no gaire. Els professors viuen en precari i sense plaça en una proporció greu. A la universitat, força professors cobren 400 el mes (bruts) per fer dues i tres assignatures. No dic en realitat res de nou, ho sabem de fa dies. Només que aquesta setmana s'ha tornat a parlar de la universitat arran d'un estudi de cinquanta universitats públiques i privades espanyoles, el Baròmetre d'Ocupabilitat i Ocupació Universitaris. Els resultats diuen que els màsters no garanteixen gaire un salari decent.

Un de cada quatre graduats amb màster guanya menys de 1.000 euros el mes. Ocupabilitat. És una paraula curiosa. També

La crisi universitària és cultural i política, una mutació profunda de la igualtat social que fa mig segle va obrir les aules als assalariats i al món rural

Estaria bé saber com viuen els masteritzats de les universitats catalanes i, posats a fer, amb un estudi més complet: quants no han trobat feina, quants en fan una sense relació amb els seus estudis, quants han emigrat

forma part del nom de l'organisme que fa l'estudi, l'Observatori de l'Ocupabilitat i l'Ocupació Universitaris, que existeix des de fa poc. Aquest és el seu segon baròmetre. Ocupabilitat no és igual que ocupació. Ocupabilitat és potencial, mentre que ocupació es refereix a fets contrastats. És un eufemisme cínic, perquè quedi clar que sí que estàs en condició de trobar la feina que voldries però la que trobaràs serà vés a saber quina. Ocupabilitat.

Els fets són diferents. Després de sis o set anys d'estudis d'alt nivell —els quatre del grau (que de vegades són cinc, per a acabar el treball final) i els dos cursos del màster— un 27% de sous mileuristes sona malament. Un salari, en tot cas, més del doble que els professors associats.

Més coses. Els mitjans en parlen sense dir res del preu dels màsters. Estem parlant dels programes oficials de les mateixes universitats, no dels màsters que es fan fora d'aquests programes oficials, que són molt més cars. La universitat ha trobat en els màsters una font de finançament important. Una matrícula de màster oficial pot oscil·lar entre 3.000 i 5.000 euros.

Però parlar només de xifres, siguin matrícules, siguin salaris, no ho diu tot. No informa de la crisi cultural que comporta que a la universitat se li demani la preparació de professionals per al mercat de treball —tan feble— al mateix temps que no pot garantir ni l'ocupació ni el sou dels seus professors ni tampoc els pressupostos necessaris per a la recerca. La crisi és cultural i és política. Comporta una mutació profunda de l'eixamplament de la igualtat social que fa mig segle va obrir les portes de la universitat als assalariats i al món rural. Els canvis a la universitat són previs a la crisi econòmica del 2008 i amb la crisi s'han incrementat. Convindria estudiar-ne la sociologia del present.

Gairebé un 9% dels que s'han preparat amb màsters no arriben als 600 euros mensuals i un 18% no toca els 1000. Més d'un 30% creu que està sobrequalificat per a la feina que fa. L'estudi, però, no diu ni quants estudiants que van acabar el màster han trobat feina. Ni quants se n'han hagut d'anar a fora.

Del districte universitari català només ha participat en aquesta enquesta la UOC (Universitat Oberta de Catalunya). Ho podeu consultar aquí. Estaria bé saber com viuen els masteritzats de les universitats catalanes i, posats a fer, amb un estudi més complet: quants no han trobat feina, quants en fan una sense cap relació amb els seus estudis, quants han emigrat.

No estem parlant en realitat de diners, parlem de si no estem educant els joves en la precarietat i la incertesa. Si la universitat no està expulsant les famílies que no es poden permetre aquestes matrícules ni aquests resultats. Si investiguem o no. Quina cara fa aquest futur. Si no la té trencada. 📺

LA INTERNACIONALITZACIÓ ÉS LA VIA MÉS EFECTIVA PER A CATALUNYA

PERE MARTÍ

El president Puigdemont. vw

Puigdemont té previst de fer una acció internacional cada mes per a denunciar la repressió de l'estat espanyol* El TSJ valencià confón el president de les Corts, Enric Morera, amb un arquitecte absolt per irregularitats*** La Plataforma per la Llengua comença una campanya per a enviar correus electrònics a Francina Armengol perquè no rebaixi el decret del català a al sanitat**

TEMA DEL DIA

No negociaran. No és cap sorpresa que el govern espanyol hagi rebutjat la candidatura de Jordi Sánchez a presidir la Generalitat, després de la renúncia 'provisional' de Carles Puigdemont, molt celebrada a Madrid. El govern espanyol no volia Puigdemont de president, ni vol Jordi Sánchez, ni Oriol Junqueras, ni Jordi Turull, ni Marta Rovira ni Elsa Artadi, ni ningú que vulgui continuar implementant la República. Vol un candidat que es limiti a gestionar sota vigilància permanent les restes de l'autonomia que han quedat escampades en bocins després del pas del 155, com si fos un cicló tropical.

A hores d'ara, és clar que el govern de Mariano Rajoy no s'asseurà mai a nego-

ciar sobre el futur polític de Catalunya. Ho va fer Aznar amb ETA, però Rajoy no ho farà amb els representants d'una majoria democràtica, perquè Catalunya és la locomotora d'Espanya i sense Catalunya, Espanya no és viable econòmicament. Tan clar com això és que un govern alternatiu tampoc no ho faria, perquè a Espanya, d'alternativa, no n'hi ha. Si hi ha relleu, passarà per Ciutadans, que encara enduriria més la política contra Catalunya. I el PSOE, pel que fa a Catalunya, és un clon del PP i Cs. No solament ha estat incapaç de desmarcar-se de la deriva nacionalista i autoritària de la dreta, proposant alguna alternativa, sinó que ha aplaudit amb les orelles mesures antidemocràtiques com l'aplicació de l'article 155. I Podem és en plena recu-

És la primera vegada que els cònsols actuen en bloc i es queixen de la mala diplomàcia de l'executiu de Mariano Rajoy

Avui acabava el termini atorgat per la delegació del govern espanyol a l'Ajuntament de Bellreguard (la Safor) per a canviar la retolació del poble al castellà

lada del seu suport al referèndum per a intentar recuperar suport electoral. Per tant, ni a curt termini ni a llarg no hi haurà a Espanya un govern que vulgui negociar amb Catalunya.

L'única possibilitat que hi hagi una negociació és que sigui imposada des de fora, a escala internacional, per un poder superior al del govern espanyol. Ara per ara, aquest és un horitzó difícil, sobretot per la posició oficial de la Unió Europea de Juncker, que dona suport al govern espanyol. Però l'altra cara és l'actitud individual de països com Bèlgica, Dinamarca, Irlanda o Eslovènia, els governs dels quals no combreguen amb l'estratègia repressiva de Rajoy. I es produeixen moviments. Aquesta setmana **tots els cònsols** acreditats a Barcelona, concretament 94, han donat suport al cònsol de Finlàndia, cessat per pressions del govern espanyol. És la primera vegada que els cònsols actuen en bloc i es queixen de la mala diplomàcia de l'executiu de Mariano Rajoy. Fora de la Unió Europea, Suïssa també ha demostrat, amb l'exili d'Anna Gabriel, que tampoc no combrega amb la repressió d'Espanya. La prova que a Europa no val tot va ser la retirada de l'euroordre de detenció de Puigdemont, que ja no s'ha repetit amb Gabriel, perquè els delictes pels quals els volen encausar no tenen recorregut judicial fora d'Espanya.

En aquesta estratègia també s'emmarca la decisió de Carles Puigdemont de trucar a la porta de l'ONU presentant una **denúncia** per la violació dels seus drets polítics davant el comitè de Drets Humans que, si és acceptada, serà un clar revés per a l'estat espanyol. Puigdemont té previst de fer una acció internacional cada mes per a intentar forçar una negociació que, des de dins l'estat espanyol, sense pressió internacional, és impossible.

MÉS QÜESTIONS

La 'confusió' del TSJ valencià. Hi ha errors que poden ser casuais però que no són afortunats, sobretot si es produeixen

en l'esfera de la política i estan relacionats amb corrupció o irregularitats. És el cas del Tribunal Superior de Justícia Valencià, que ha confós el president de les Corts, Enric Morera amb l'arquitecte municipal de Xàbia (la Marina Alta). 'L'Audiència d'Alacant absol el president de les Corts, Enric Morera, d'un delictes contra l'ordenació del territori per un habitatge il·legal.' Aquesta era la frase amb què el TSJ comunicava a la màxima autoritat del parlament valencià que quedava lliure de cap responsabilitat penal pel que feia a l'acusació que pesava sobre ell. Per tal d'assegurar-se que tant les Corts com Enric Morera quedaven assabentats, el TSJ va fer servir un canal habitual com és el seu compte oficial de Twitter i va etiquetar-hi –fent una menció amb el perfil– les Corts i el seu president. L'errada va ser que l'acusat i absolut d'aquest delictes no era el president de les Corts, sinó l'arquitecte municipal de Xàbia, que s'anomena igual però que no té cap responsabilitat política. El gestor de xarxes del TSJ s'ha adonat ràpidament de l'errada, perquè el piulet que informava sobre la resolució de la sentència de l'Audiència d'Alacant ha desaparegut del mur de Twitter. I així han respost les Corts Valencianes **per la mateixa xarxa**.

Concentració a Bellreguard. Avui acabava el termini atorgat per la delegació del govern espanyol a l'Ajuntament de Bellreguard (la Safor) per a canviar la retolació del poble al castellà. Per aquest motiu, centenars de veïns **s'han concentrat** davant el consistori per protestar contra la decisió i defensar la retolació en català. La concentració ha tingut el suport de diverses formacions polítiques i entitats cíviques valencianes i ha comptat amb l'actuació de la Muixeranga de la Safor i la Colla de Dolçainers, els Tabaleters de Bellreguard i Al Tall. Àlex Ruiz, batlle d'aquest municipi de 4.500 habitants, catalanoparlant, va explicar a **VilaWeb** que no volia canviar la retolació del poble, majoritàriament en català, perquè la llengua no ha estat mai motiu de conflicte.

Salvador Puig Antich. ARXIU

La xifra. 107.000
assistents, 2.400 empreses
i 471 milions d'euros
revertits a Barcelona
durant el MWC

Correus pel català. La Plataforma per la Llengua ha activat una iniciativa per a reclamar al govern, mitjançant l'enviament d'un correu electrònic a la presidenta, Francina Armengol, que garanteixi el 'dret de ser atesos en català en la sanitat pública'. L'entitat ha creat un formulari a la pàgina web per a enviar un correu a Armengol, perquè veuen 'amb preocupació' la possibilitat que el govern rebaixi les condicions d'acreditació d'un nivell suficient de català com a requisit per als treballadors de la sanitat pública.

LA XIFRA

107.000 assistents, 2.400 empreses i 471 milions d'euros revertits a Barcelona. Aquestes són les xifres oficials del Mobile World Congr s. La seva continuïtat a la ciutat està garantida malgrat les pressions del govern espanyol perquè canviï de seu.

ADÉU INESPERAT

L'empresari valencià Enrique Velarte Navarro, de 47 anys, propietari de la

coneguda fàbrica de galetes que du el seu cognom, ha mort aquest matí quan el vehicle que conduïa ha sortit de la carretera, a la via V-31 entre els termes de Sedaví i Catarroja (l'Horta Sud). Els danys en el vehicle han estat menors, per la qual cosa les primeres hipòtesis fan pensar que l'empresari podria haver patit un atac de cor abans de l'impacte.

TAL DIA COM AVUI

Un 2 de març de 1974 Salvador Puig i Antich va morir executat a garrot vil a la presó Model de Barcelona pel règim franquista. Després d'haver estat jutjat per un tribunal militar sense cap garantia, considerat culpable de la mort del subinspector de 23 anys Francisco Anguas Barragán, i condemnat a mort, va ser executat. Avui la presó Model ja és tancada, gràcies l'actuació decidida de la Conselleria de Justícia durant l'època que la va encapçalar Carles Mundó. El cantautor Lluís Llach li va dedicar **aquesta can .**

QUIM TORRA

‘Quan tornem a tenir un moment propici, hem d’estar disposats a ser tres mil a la presó’

Entrevista al diputat de Junts per Catalunya que participa a la negociació amb ERC i la CUP per a desencallar la política catalana

ALBERT SALAMÉ

PERE CARDÚS

L'editor i advocat Quim Torra ha entrat al parlament per fer la independència. Ho ha fet a la llista de Carles Puigdemont, Junts per Catalunya. Es mostra sorprès per la manca d'una estratègia unitària que permeti d'arribar a acords clars i més ràpids tenint en compte la situació d'emergència nacional. I pensa com es pot desenvolupar una legislatura incerta, amb presos i exiliats i una estratègia de la por que no cessa des de l'estat espanyol.

Cerquem un lloc per a seure, un divendres amb bon sol, a l'aire lliure. A tocar de l'edifici del parlament, al parc de la Ciutadella, hi ha un parell de cadires i una taula al voltant d'un arbre. És un monument a Václav Havel, el líder de la Revolució de Vellut a Txecoslovàquia i posterior president de la República. La placa que acompanya el monument diu que és dedicat a la memòria de Havel i a la causa dels drets humans i de la llibertat arreu del món. Ens sembla que és el lloc perfecte per a parlar amb Torra de tot això que volem parlar. Perquè ens preocupa què n'ha quedat de la República proclamada i quines lliçons n'hem tret de la tardor catalana. Comencem parlant del moviment que ha fet Puigdemont i de la creació d'aquest Consell de la República a Brussel·les.

—El desconcert entre els independentistes és evident. Aquesta decisió de Puigdemont obre un bon camí o és tan sols una manera d'esquivar la patacada de l'estat espanyol?

—He de confessar que, fa unes setmanes, amb l'anàlisi de les forces i debilitats que té l'independentisme després de tot el que ha passat aquests mesos i el resultat electoral, em faltava trobar una sortida que pogués ser la sortida de consens de tot aquest bloc independentista republicà. Fa un parell de setmanes, el president va voler compartir amb nosaltres aquestes reflexions i em va semblar que trobava aquell punt precís per a fer realitat aquesta República. Una República que ell entén que està declarada, guanyada en un referèndum i que no vol que sigui una paraula buida.

*No hem guanyat
perquè el partit
encara no s'ha acabat*

*Hem de donar la
resposta adequada
a cadascuna de les
vexacions de l'estat
espanyol*

—I com es concreta?

—Cal que fem acció política republicana que ens porti a algun lloc. Penso que amb aquesta sortida que proposa el president ampliïm fronts republicans, internacionalitzem el procés per primera vegada de manera seriosa, i la ciutadania s'ho podrà sentir seu, que és la cosa més important. Ho acabarem constatant en el dia a dia. Que ahir el candidat Jordi Sànchez expressés en un piulet que el govern legítim era el govern de Puigdemont i que des del govern de la Generalitat s'obeeixi republicanament les directrius polítiques que vinguin de Brussel·les, si som capaços d'articular-ho bé, em sembla que ens obre una oportunitat magnífica. Es crea l'Espai Lliure de Brussel·les –afegiria aquí un guionet: i Ginebra. Des de l'interior es fa política social i de progrés amb actituds i valors republicans. I sobretot, la tercera pota, que és la ciutadania. Si la ciutadania deixa d'empènyer, no resisteix o no ens interpel·la a continuar endavant, tot això no funcionarà. Tenim una ciutadania apoderada, crítica i que ens exigeix molt. Si algú no ha fallat mai i no sembla que hagi de fallar és la ciutadania. Per tant, ens haurem de concentrar en la relació entre Brussel·les i Barcelona.

—La República s'allunya físicament. I mentrestant, el govern autonòmic continuarà xocant contra el mur de l'estat espanyol? Quina viabilitat té?

—Els qui fem política hem de fer autocrítica, perquè ens hem entretingut molt en el com ho farem i en els noms. Sempre oblidem de parlar de l'estratègia i de què farem. Aquí també responsabilitzo els periodistes, que ens haurien de preguntar més què volíem fer en aquesta legislatura. Hem mirat de fer aquesta anàlisi. I l'hem resumida amb una frase: hem de passar de la restitució a la constitució. És a dir, si acceptem que hi ha hagut un 1-O i un 27-O, no podem acceptar que amb el retorn a l'autonomia n'hi hagi prou.

—Hi ha moments que sembla que l'objectiu sigui aquest.

—Aquest no pot ser el nostre projecte. Volem acabar la legislatura amb un procés constituent seriós, amb un projecte de República catalana. Em sembla que l'objectiu de passar de la restitució a la constitució catalana és raonable, atesa la correlació de forces actual dins del conjunt independentista. Atès que els independentistes continuem necessitant expressar que el 50% del país dona suport a la proposta, això ens situa en un escenari que d'ací a quatre anys podem tornar a tenir la pilota al punt de penal. Si sabem moure les tres vies d'acció política –Brussel·les, Barcelona, ciutadania–, ens dona un joc per a aquesta legislatura que no és de retrocés sinó molt ambiciós.

—El desconcert de la gent –i la decepció– és per aquesta batalla de partits que s'ha escenificat des de les eleccions imposades. Després de la dignitat ciutadana de l'octubre ha vingut un espectacle lamentable...

—Per a algú que tot just s'estrena en la política institucional, encara que ja he tingut activitats parapolítiques, és una de les coses que xoquen. Efectivament. Davant la situació d'emergència nacional que viu el país, davant els anhels de llibertat que té la ciutadania, havent quedat el 27 d'octubre amb un regust agredolç, i després del patiment de l'exili i la presó, hom pensava que hi hauria un front d'unitat que seria capaç d'establir acords més de pressa, de manera més contundent i més clara. Un cop ets dins de la política al parlament, he de dir que veus que malauradament aquests temps són necessaris. Perquè la política la fan les persones. I la fan els partits. I els partits necessiten els seus ritmes, les seves escenificacions, posar els seus accents i marcar el seu territori. Això passa a qualsevol país normal del món. Però, com que nosaltres vivim en aquesta anormalitat permanent, ens agradaria que això no passés.

—Quins són els interessos curts que condicionen un plantejament unitari amb sentit estratègic?

—La situació d'anormalitat política pels empresonaments i l'exili no l'hem de

Ningú no pot renunciar ni un mil·límetre a allò que vam votar i proclamar; tot té un límit

Torra es mostra sorprès per la manca d'una estratègia unitària que permeti d'arribar a acords clars. ALBERT SALAMÉ

menystenir. Això condiciona els moviments polítics. Tots els partits tenen gent a la presó o a l'exili i això cal tenir-ho sempre present. Després, el fet que no es presentés una candidatura com la de Junts pel Sí i que hi hagués dues candidatures diferents –tres, amb la CUP– fa que debats que s'haurien resolt abans de les eleccions ara s'han de fer a posteriori. I això també fa que les negociacions vagin més lentes. I tercer, que els ritmes dels partits són diferents. N'hi ha que assoleixen consensos i decisions de manera més ràpida, i hi ha partits amb models més assemblearis que necessiten un procés més lent de presa de decisions. I això s'ha de respectar. Per exemple, la CUP té aquest dissabte un consell polític decisiu. Quan vam començar a negociar amb la CUP fa una setmana, ens deien que la seva decisió es prendria el dia 3 de març. Això s'ha de respectar.

—La proposta de Puigdemont de renunciar provisionalment a la investidura i donar pas a Jordi Sànchez no ha estat ben rebuda per ERC. No estava negociat això?

—Tan sols puc dir i recordar que les negociacions parteixen d'una premissa que és que la presidència del parlament seria d'Esquerra Republicana i la presidència de la Generalitat seria de Junts per Catalunya en aplicació del resultat electoral. Em sembla que aquest és un principi que sempre s'ha de tenir clar. De totes maneres, em sembla que aquestes discussions dels noms fan més nosa que servei. A mi m'interessa l'estratègia i l'objectiu que ens proposem tots plegats. Jo no em vull entretenir en aquestes discussions de noms.

—Els presos són ostatges polítics. Aquesta situació com condiciona les decisions que es prenen?

—Mireu, jo tinc una carta que vaig rebre ahir d'en Jordi Cuixart que em demana que no els tinguem en compte. Demana que tirem endavant i que fem política. Diu que són ostatges i que no hem de deixar que els utilitzin. Que tirem endavant. I em sembla que aquesta és la millor resposta que podem tenir.

—Hi ha un xantatge sobre els presos, però també sobre els qui viuen assen-

yalats i amenaçats d'anar a la presó. Això no ho deu facilitar gens...

—Tot això és monstruós. El punt de degeneració dels mínims estàndards d'allò que havíem considerat que era un bloc de drets fonamentals que havíem assolit fa feredat. Hi ha diputats del Parlament de Catalunya que han mutat a inquisidors, fins i tot pretenent prohibir que es puguin debatre esmenes a textos. Veiem coses que exigeixen sincerament una anàlisi de consciència democràtica. Tot plegat forma part d'aquesta estratègia de terror que imposa l'estat espanyol.

—Expliqueu-vos.

—S'han inventat la fórmula perfecta: independentista és igual a culpable. Culpable de què? És igual. Ja s'ho inventaran. Però, d'entrada, ets culpable. D'haver dit una paraula, d'haver-te reunit amb no sé qui, d'haver fet una trucada... Hem de combatre aquest estat de por. Hem d'apel·lar a la llibertat de pensament i a la llibertat de consciència en aquest moment. Em sembla gravíssim. Aquí sí que demano que qualsevol demòcrata d'aquest país alci la veu i s'encari al

monstre. Això no pot ser. I encara menys allà on es representa la voluntat popular que és al parlament. A veure si al parlament no podem parlar de la República catalana! Però on hem arribat?

—Ahir us va estrenar al faristol de l'hemicicle. Us va sorprendre la crueltat i la duresa de les intervencions del bloc del 155?

—Molt. Molt. Jo acabo d'arribar, però hi ha diputats que fa anys que hi són. I es coneixen entre ells. Han treballat plegats amb gent que ara és a la presó o a l'exili. Aquest punt de nul·la humanitat, l'absència d'un punt d'humanitat, m'impresiona. Sincerament, m'impresiona. No té res a veure amb la discrepància política. És una qüestió d'humanitat. Són gent que seien de costat, coincidien al bar i feien broma, s'havien intercanviat somriures... Són a la presó i són a l'exili. I a aquesta gent se'ls en fot. A mi, sincerament, tot això em dol moltíssim. Hi ha en qüestió uns valors humans molt bàsics.

—Si es resol aquesta qüestió de la investidura autonòmica i queda clara la funció del Consell de la República, la gent començarà a visualitzar els objectius concrets perquè la República no sigui una idea a Brussel·les i comenci a ser una realitat a Catalunya?

—Sí. Justament, amb aquesta idea de tres actors polítics que ens permeten eixamplar l'acció republicana, si sabem moure els engranatges, si estem en comunicació permanent els tres actors, tenim la força d'eixamplar la base amb objectius concrets. Per exemple, arribar a la redacció de la proposta de constitució de la República catalana. I, per tant, a un segon referèndum per a refrendar-la. Aquest és un objectiu ambiciós i raonable alhora, tenint en compte la correlació de forces de l'independentisme. Avui hi ha ritmes diferents en l'independentisme. És així i no podem negar-ho. La redacció de la constitució és un objectiu que ens permet un gran debat de país fet de manera seriosa. Compró la frase de Carles Riera: això no són tallers de gomets. El

Placa del monument dedicat a Václav Havel. ALBERT SALAMÉ

procés constituent no pot ser un taller de gomets. Ens l'hem de prendre seriosament. Amb aquesta proposta, tornem a dibuixar un possible gran moment.

—Parlem de quatre anys de legislatura que es tancaran amb un referèndum sobre la constitució?

—Al meu entendre, sí. Però hem de pensar que és una legislatura amb presons, exilis, processos judicials... Hem de ser capaços de donar la resposta adequada a cadascuna d'aquestes vexacions. Suposo que la societat catalana és prou madura per a comprendre que hi ha uns límits. Les darreres línies vermelles. Hem d'estar en alerta perquè ningú no pot renunciar ni un mil·límetre a allò que vam votar i proclamar. I tot té un límit.

—Puigdemont ha reconegut que el 10 d'octubre es van equivocar suspentent la proclamació de la independència. Tenim un problema a saber llegir el millor moment de fer les coses?

—D'entrada, estic d'acord amb aquest reconeixement d'error del president. Jo

també pensava que el 10 d'octubre era el moment òptim. Després vaig pensar que el 27 d'octubre ho tornava a ser... Però, de la vostra pregunta, em sembla més important una reflexió sobre la incapacitat de saber expressar aquests moments. Hi havia un moment encara més òptim i amb més coses a favor que va ser el 14 d'abril de 1931. La nit del 14 d'abril del 31, un esquadró de l'exèrcit es va plantar a la plaça de Sant Jaume per presentar armes al president de la República catalana, Francesc Macià. Ell té el país controlat, el govern civil, ha ocupat els centres neuràlgics del poder, ha enviat cartes a tots els alcaldes dient que controla la situació.

—Però...

—En aquell moment, som una República catalana proclamada i viva. I tres dies després ens trobem amb la Generalitat de Catalunya. Us podeu demanar, com feia Jaume Miravittles, si Macià va trair. Per què no vam saber aprofitar aquell moment? Sóc un macianista convençut i us diré que vam tenir allò que vam saber-nos guanyar. La societat catalana

no va ser capaç de guanyar-se una altra cosa. Quan em pregunto a mi mateix què va passar el 10 d'octubre o el 27, també m'atribueixo part de les culpes. Com a ciutadà que potser va esperar massa dels polítics. I potser era la nostra hora i no vam ser capaços d'entendre-ho. Vull dir que no m'agradaria deixar sol el president en aquest reconeixement de culpa. Som en un moment que cada ciutadà és essencial. La República dependrà de què fem cada un de nosaltres. El lideratge polític és decisiu, d'acord. Però el lideratge social és encara més important.

—El 14 d'abril del 31 no hi havia ni de bon tros una societat tan mobilitzada com ara a favor de la independència.

—No! A més a més.

—Potser l'estat espanyol tampoc estava en la dinàmica actual...

—En la decisió de Macià –aquesta és la meua opinió–, hi pesa el fet que també arriba a Madrid la República i venien del Pacte de Sant Sebastià, mesos abans. Crec que va pesar la voluntat de fer possible que es tirés endavant tots junts en un projecte de fraternitat. Què hauria passat si en aquell moment no s'hagués proclamat la República a Madrid? No ho sabem. En qualsevol cas, avui queda clar que aquella finestra que es va obrir el 1931 ara no existeix. Ja hem constatat que no hi ha cap forma política amb què l'estat espanyol vulgui encabir un projecte de sobirania per Catalunya.

—Als comuns els va molestar que recordéssiu la història. Van dir que us haviéu de centrar en el futur...

—És clar. Hi ha gent que diu 'som l'any 2018'. Sí, és clar que hi som. Però venim d'on venim. I cal recordar d'on venim per parlar d'on som i cap a on anem. Jo dono moltes voltes a l'exemple aquest del 14 d'abril del 31. Em sembla que ens ajuda a treure'n moltes conclusions sobre què va passar –nos aquest octubre. Després del 31 van continuar lluitant. Els nostres pares van continuar lluitant sota el franquisme. I nosaltres continuarem lluitant. Tenim un objectiu i no pensem renunciar-hi. Ara hem de tornar a crear un moment.

—El 14 d'abril va sortir d'unes eleccions municipals. L'any que ve n'hi haurà unes altres, i unes europees...

—Caldrà aprofitar qualsevol bon moment que es presenti. Un independentista no ha de renunciar mai a aprofitar el moment per arribar a la independència. Cada dia és bo per a fer la independència. No hi ha dies dolents.

—Us uneix una amistat molt estreta amb Jordi Cuixart i Quim Forn...

—Ahir vaig rebre cartes de tots dos. Tenen una fortalesa i un coratge admirables.

—Havíeu pensat mai que viuríeu una situació com l'actual?

—Jo m'havia imaginat que si anaven deu a la presó, els tocava patir, però que si érem tres mil que ens tocava rebre, no hi hauríem entrat. I ha passat que hi han entrat deu. Aquesta és una lliçó també de l'octubre. Quan tornem a tenir un moment propici, hem d'estar disposats a ser tres mil a la presó. Amb totes les conseqüències. Això és el que he pensat tota la vida i ho continuo pensant. No em desdiré del que he pensat sempre.

—Teniu una conclusió clara de per què no s'ha guanyat la independència?

—No hem guanyat perquè encara no s'ha acabat el partit. Hauria estat diferent amb un 55% de vots a les eleccions. A les del 27 de setembre de 2015 i a les del 21 de desembre passat. Hauria estat molt diferent. Sí que tenim un referèndum que guanyem i una proclamació de la República, però necessitem tornar a passar per una exigència d'un referèndum de la independència que superi aquest 50%. Sincerament, l'independentisme ha de ser conscient que això és important a escala internacional. Quan tinguem aquest 50% dels vots, aleshores s'ha de ser conseqüent. En vaig parlar al llibre 'Els últims 100 metres'. Aquest moment exigeix uns escenaris gandhians. Tothom en parlava fa set mesos. Vivim a l'estat espanyol i aquesta és la manera que tindrem d'aconseguir la independència. ■

Redactar la constitució de la República és un objectiu ambiciós i raonable

Després de l'1-0, no podem acceptar que n'hi hagi prou amb el retorn a l'autonomia

Aquest diumenge hi haurà eleccions a Itàlia. E.P.

Les eleccions que sacsejaran Itàlia

L'Aravot Les eleccions de demà a Itàlia arriben marcades per una incertesa que, aquesta vegada, pot dur a un atzucac el sistema tal com el coneixem

SEDA HABOKYAN I ALEXANDRE SOLANO

La política italiana està pensada per prevenir l'acumulació de poder. L'executiu és dèbil i necessita el suport tant de la cambra de diputats com del senat, un president amb poder i la capacitat popular de forçar un referèndum per a revocar lleis o decrets.

Si bé la política ha estat marcada per la inestabilitat, amb seixanta-quatre governs des del 1949, sempre hi ha hagut un equilibri, amb la presència

constant dels democristians. Les crisis s'han anat solucionant amb un contrapès intern o entre les formacions, i al centre esquerra hi havia l'alternativa del Partit Democràtic (*Partito Democratico*, PD).

Però aquesta vegada és diferent. Hom preveu que cap dels blocs no sumi la majoria necessària, fet que pot portar al bloqueig o a la victòria de forces de fora el sistema.

La immigració marca la campanya

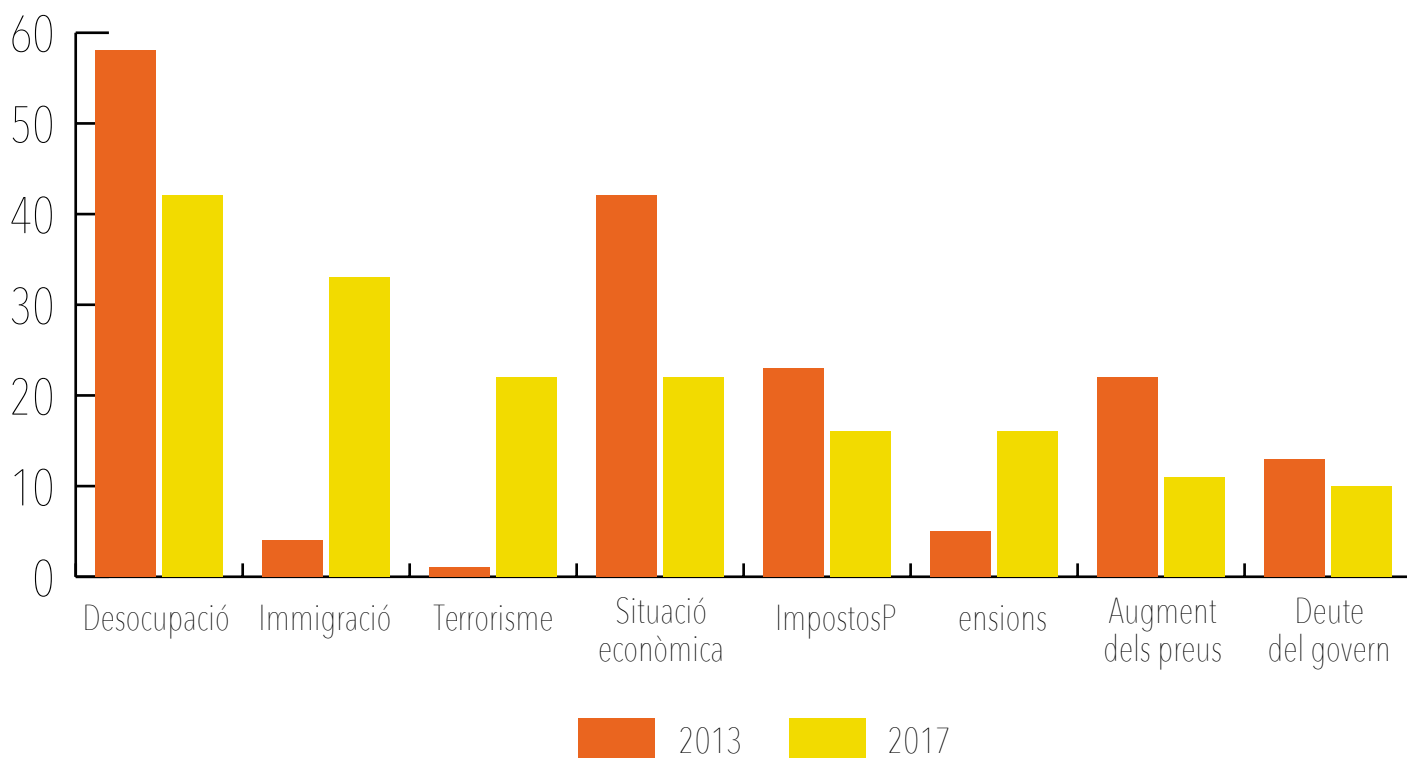
Fa un mes, el tres de febrer, a la ciutat de Macerata, un

Hom preveu que cap dels blocs no sumi la majoria necessària, fet que pot portar al bloqueig

militant de la Lliga Nord (*Le-ga Nord*) va ferir greument a trets sis persones de procedència africana: ho va fer amb una bandera italiana a l'esquena i fent la salutació feixista. En aquell moment, la immigració ja era el gran tema de campanya, però l'atemptat ha estat aprofitat per la dreta. Per la seva banda, l'esquerra s'ha mobilitzat en contra del despertar del racisme i el feixisme.

La immigració ha passat de ser un tema poc transcendent a marcar l'agenda política. Des del 2014, han arribat per

Dos problemes més importants a Itàlia. Eurobaròmetre del 2013 i 2017. vw

mar 630.000 immigrants. Per fer-ne una comparació, a l'estat espanyol, en el mateix període, n'han arribat 70.000, sigui per mar o entrant per Ceuta o Melilla.

En relació amb l'atemptat, Berlusconi ha acusat el govern d'haver creat una bomba social que pot esclatar en qualsevol moment. L'ex-primer ministre ha manifestat la intenció de repatriar centenars de milers d'irregulars en cas de guanyar les eleccions, un missatge en consonància amb els socis de coalició.

La Lliga Nord, amb el lema 'prima gli italiani' ('primer els italians'), ha acusat el govern de permetre una 'invasió' d'immigrants, i ha promès que expulsaria mig milió d'immigrants i blindaria les fronteres, perquè 'aquesta immigració significa delinqüència'. Per

la seva banda, el tercer soci, Fratelli d'Italia, ha relacionat la marxa de 100.000 italians, majoritàriament joves graduats a l'exterior, amb l'arribada dels immigrants, als quals acusa de cometre la majoria de delictes.

Cal esmentar que, tot i les dades exposades, Itàlia ha repatriat menys de 20.000 persones en un any, per manca d'acords bilaterals i pel cost tan alt que té: el cost mitjà d'una repatriació a Tunísia (l'estat més pròxim) és de 3.833€. Això vol dir que l'expulsió de mig milió de persones que promet la Lliga Nord suposaria gairebé 2.000 milions d'euros, una xifra completament impossible d'assumir.

El Moviment Cinc Estrelles (Movimento Cinque Stelle, M5S) s'ha compromès que no arribi cap immigrant en cinc anys, sense especificar com.

Berlusconi ha acusat el govern d'haver creat una bomba social que pot esclatar en qualsevol moment

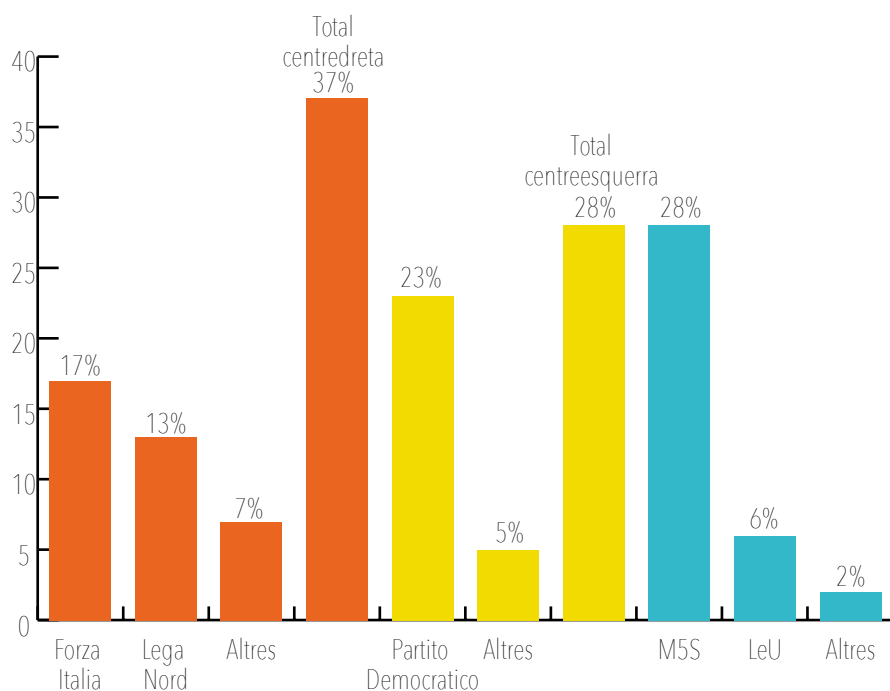
A més, ha qualificat el Partit Democràtic Berlusconi de 'traïdors a la pàtria' per haver bombardat Líbia el 2011, fet que ha portat a l'estat fallit i el descontrol.

Per la seva part, el govern, encapçalat pel Partit Democràtic, ha endurit les mesures contra l'arribada de nous immigrants, en un país en què la visió negativa és transversal: ha prohibit l'apel·lació als demandants d'asil i ha augmentat el nombre de centres de detenció. L'actual minis-

tre de l'Interior va signar un acord amb autoritats locals i milícies líbies per a evitar la immigració, i l'ha frenada fins a caure prop d'un 70% el segon semestre de l'any, però també ha comportat milers d'empresonaments en centres de detenció líbies i greus violacions dels drets humans amb tortures, violacions, esclavitud i homicidis.

Nou sistema de partits

Les eleccions vénen marcades per una nova llei electoral, el

Intervals en les últimes nou enquestes publicades. vw

La coalició dels tres partits de centredreta, coneguda com a Aliança d'Arcore, és la que té més suport

Rosatellum bis, amb un sistema mixt en què prop de dos terços dels diputats i senadors són elegits en un sistema proporcional, i un terç en districtes uninominals. Abans, el partit que guanyava, encara que fos per un vot, obtenia automàticament el 55% dels escons.

El canvi arriba per un pacte entre Força Itàlia de Berlusconi i el Partit Democràtic de Renzi, amb la sospita generalitzada que ha estat fet a mida per barrar el pas al M5S, ja que la formació es nega a pactar amb els partits tradicionals i fa molt improbable una majoria en solitari.

Les enquestes, que no es poden publicar les dues últimes setmanes de campanya, mostren una cambra de diputats repartits en tres blocs,

amb la dreta al capdavant. A més del discurs de la immigració, Berlusconi, de 81 anys i inhabilitat fins al 2019, s'ha compromès a abaixar impostos, apujar a un mínim de mil euros les jubilacions i donar incentius per a tenir fills, tot i que Itàlia té un dels deutes públics més alts del món (133% del PIB), amb la tercera taxa de desocupació més alta de la Unió Europea i un dels creixements de l'economia més baixos de l'eurozona.

Per la seva part, la Lliga Nord podria treure el millor resultat de la seva història. S'ha reinventat en un partit d'àmbit estatal, ocultant les sigles i concentrant-se en un discurs antiimmigració i euroescèptic que ha substituït la fractura nord-sud. El partit ha cercat fins i tot el vot me-

ridional, i ha dit que ja hi té 40.000 sol·licituds d'adhesió: 'El sud ha madurat pel repte d'autonomia i federalisme, cosa que fa quinze anys no podia fer. Pot apostar per l'autogovern sense dependre dels altres.'

El Partit Democràtic aglutina la majoria del vot contra la dreta i el populisme del M5S, però es presenta gairebé en solitari, amb el president dimittit Matteo Renzi al capdavant. A l'esquerra de la coalició, ha aparegut ara fa tres mesos un grup de dissidents, Lliures i Iguals, que juntament amb Esquerra Italiana (SI), pro-europeu i defensor dels immigrants, té com a cap de llista Pietro Grasso, ex-magistrat antimàfia.

Quines sortides hi ha?

La coalició dels tres partits de centredreta, coneguda com a Aliança d'Arcore, és la que té més suport, ara per ara, tot i que és lluny de la majoria absoluta, tenint en compte que encara hi ha un 30% de l'electorat indecís.

Encara que tots els blocs estan molt dividits, el pacte que es veu com a més probable és el del Partit Democràtic amb Força Itàlia, com ja van fer el 2013. El pacte comportaria la divisió de la dreta, ja que es descarta un pacte del PD amb la Lliga Nord i amb Germans d'Itàlia (*Fratelli d'Italia*, FdI). El resultat més probable seria un govern tecnòcrata, amb un candidat més moderat, com Antonio Tajani, president del Parlament Europeu i candidat de Berlusconi, o bé amb el primer ministre actual, el moderat Paolo Gentiloni. Tot i això, hi ha el dubte que el centrees-

querra i el partit de Berlusconi acabin sumant una majoria absoluta.

Una altra possibilitat seria que la dreta obtingués més bon resultat que no preveuen les enquestes i s'acostés al 40% dels vots, percentatge que, combinat amb l'elecció directa, es considera necessari per a obtenir majoria absoluta. Un creixement encara major de la Lliga Nord, que la situés per davant de Força Itàlia, significaria un canvi radical d'equilibris i podria portar a un primer ministre euroescèptic i contrari a la Itàlia tal com la coneixem.

També s'ha esmentat com a possibilitat un pacte *anties-*

tablishment M5S, Lliga Nord i Germans d'Itàlia, en què seria necessari que M5S tingués més bon resultat. Aquest pacte tindria com a base la qüestió de la relació amb la Unió Europea i l'OTAN, així com dures mesures contra la immigració, però també és cert que hi ha moltes diferències que podrien fer impossible l'acord.

Finalment es podria arribar a una situació de bloqueig que portés a noves eleccions, o bé a la formació d'un govern en minoria, que seria molt dèbil, ja que si un govern perd la majoria en una de les dues càmeres, ha de dimitir.

Sardenya i altres moviments d'autodeterminació

La qüestió de l'autogovern no s'ha situat en la campanya, principalment perquè el 28 de febrer Llobardia, el Vènet i Emília Romagna van signar un acord preliminar amb el govern italià per a tenir més autonomia especial, com ja passa amb Sardenya, Sicília, Trentino-Alto Adige / Südtirol i la Vall d'Aosta. L'acord arriba després del referèndum que van fer el Vènet i Llobardia, i al qual es podrien afegir Ligúria, Campània, Pulla i Piemont.

El document tracta qüestions com l'educació, la salut,

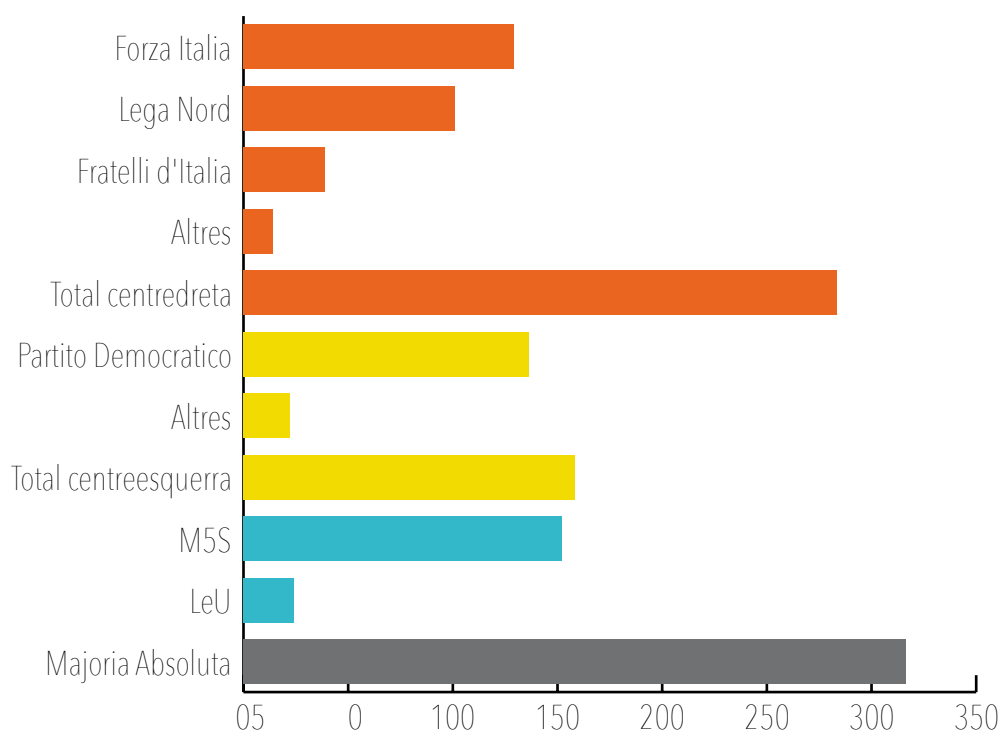
les polítiques d'ocupació, el medi i les relacions amb la Unió Europea i internacionals. No està tancat, però s'ha donat per fet que qualsevol futur govern no podrà refusar la negociació després de l'acord signat.

De cara a les eleccions, la majoria de partits de minories nacionals prefereixen anar col·ligats amb una de les dues grans coalicions. El Südtiroler Volkspartei, partit de la majoria alemanya del Tirol del Sud, que actualment presideix la regió del Trentino-Tirol del Sud, va dins de la coalició d'esquerres.

A la Vall d'Aosta, regió especial, s'ha fet també una llista unitària (Vall d'Aosta - Tradició i Progrés) en què hi ha el Partit Democràtic, la Unió Valldostana (partit que actualment presideix el govern regional), la Unió Valldostana Progressista i l'Edelweiss Popular Autonomista Valldostà. Per la seva banda, el centredreta ha format la llista unitària Centredreta Valldostana, que uneix Força Itàlia, Germans d'Itàlia i el moviment local Nou Vall d'Aosta. La Lliga Nord es presenta en solitari.

El principal projecte el trobem a l'illa de Sardenya, amb la candidatura del Projecte d'autodeterminació (*Progetto autodeterminazione*), una coalició que ha tingut la capacitat de sumar els fragmentats moviments sobiranistes, que té d'escut l'escarabat piloter, símbol de l'illa i que vol representar la regeneració constant i neteja del medi ambient. La coalició ja ha dit que no vol tancar l'illa en si mateixa i que no odia pas Itàlia, sinó que només demana que a Sardenya pugui decidir la seva gent. ■

Es podria arribar a una situació de bloqueig que portés a noves eleccions

Enquesta Ipsos per al Corriere della Sera del 16 de febrer. vw

Recursos rebutjats i acusacions inventades: el menyspreu del Suprem als presos polítics

Tribunals Els recursos per a quedar en llibertat han estat rebutjats amb argumentacions polítiques i per raons ideològiques

ROGER GRAELLS

‘**T**ranquils, això no és l’Audiència espanyola i les coses que han passat allà no han de passar aquí’. Aquestes paraules van sortir de la boca del jutge Pablo Llarena el 9 de novembre, el dia que va prendre declaració a Carme Forcadell, Lluís Corominas, Anna Simó, Lluís Guinó, Ramona Barrufet i Joan Josep Nuet al Tribunal Suprem espanyol. La setmana abans, la magistrada de l’Audiència espanyola Carmen Lame-la havia enviat a la presó el vice-president Junqueras i set consellers del govern de Puigdemont.

Aquell dia, Llarena va deixar els membres de la mesa del parlament en llibertat sota fiança, però Forcadell va haver de passar una nit a la presó. L’endemà, Nuet va revelar les paraules del jutge Llarena i va mostrar-se esperançat que el Suprem ‘desescalés judicialment’ el conflicte. Res més lluny de la realitat.

Ahir va fer quatre mesos de l’empresonament del govern. Oriol Junqueras i Joaquim Forn continuen en una cel·la d’Estremera, i Jordi Sánchez i Jordi Cuixart romanen tancats des del 16

El dit acusador de la justícia corona el Tribunal Suprem espanyol. PERE CARDÚS

d’octubre a Soto del Real. El fet que el Suprem assumís la causa contra els dirigents civils de l’independentisme no ha canviat pas la seva situació. De fet, tots els recursos presentats han estat desestimats i les interlocutòries que justifiquen la presó provisional són plenes d’acusacions falses que intenten construir un relat incriminatori.

Una cronologia de desestimacions

El 4 de desembre, Llarena va decidir que Carles Mundó, Raül Romeva, Dolors Bassa, Jordi Turull, Josep Rull i Meritxell Borràs podien sortir de la presó si pagaven una fiança. En canvi, va mantenir empresonats Junqueras, Forn, Sánchez i Cuixart. La interlocutòria justificava que hi havia risc de reiteració delictiva i que

ells quatre havien fet actuacions ‘directament vinculades a una explosió violenta que, en cas de reiterar-se’, no deixava ‘marge de correcció o de satisfacció’ als qui en resultessin afectats. La construcció del relat d’una violència inexistent ha estat una de les obsessions de les interlocutòries de Llarena per a sostenir l’acusació de rebel·lió, malgrat les múltiples crítiques de juristes i profes-

El 12 de gener, Llarena va denegar el trasllat de Junqueras a una presó catalana

El 2 de febrer, Llarena va rebutjar l'alliberament de Forn perquè manté la seva ideologia independentista

sors de dret penal d'arreu de l'estat.

El 14 de desembre, Llarena va rebutjar que Sánchez sortís en llibertat per a poder participar en la campanya electoral. El magistrat, a la interlocutòria, deia que el fet que Sánchez sortís de la presó podria possibilitar 'situacions de risc' i impulsar mobilitzacions públiques 'violentes', 'similars a les que li atribueix' la investigació en curs.

El 5 de gener, el Suprem va culpar Junqueras de la violència de l'estat espanyol contra els catalans l'1-O i va mantenir-lo empresonat. En aquest cas, va ser la sala segona que va examinar el recurs del vice-president amb què sol·licitava l'alliberament. Novament, van denegar-li'l fent servir arguments polítics, no pas jurídics, com ara la probabilitat que hi hagués noves mobilitzacions i el fet que Junqueras no renunciés a la seva ideologia.

El 12 de gener, Llarena va denegar el trasllat de Junqueras a una presó catalana.

A més, va impedir que el vice-president, Forn i Sánchez assistissin al ple de constitució del nou parlament sorgit dels resultats del 21-D. Tot plegat, basat en la hipòtesi que podria haver-hi 'greus enfrontaments ciutadans' i en el fet que donessin suport a Puigdemont i els consellers exiliats a Brussel·les. En la interlocutòria, argumentava que no els deixava sortir de la presó 'per la possibilitat que el seu lideratge tornés a manifestar-se amb mobilitzacions ciutadanes col·lectives violentes i enfrontades al marc legal de la nostra convivència'.

El 2 de febrer, Llarena va rebutjar l'alliberament de Forn perquè manté la seva ideologia independentista i perquè va formar part d'una candidatura, Junts per Catalunya, amb un cap de llista, Carles Puigdemont, que no han renunciat al seu projecte polític. El magistrat va arribar a dir que, com que encara hi havia independentistes, Forn podia reincidir en els suposats

delictes que li imputen.

El 12 de febrer, el Suprem va desestimar per extemporània una recusació de Sánchez contra un dels magistrats de la sala segona del tribunal, Francisco Monterde. La defensa de l'ex-president de l'ANC va al·legar que Monterde era vice-president de l'Associació Professional de la Magistratura (APM), una organització conservadora que va compartir a les xarxes socials missatges que denotaven 'un cert rebuig cap a la ideologia política que defensa Sánchez i altres encausats'.

El 16 de febrer va ser especialment intens al Suprem. Llarena va rebutjar d'unir la causa contra Trapero oberta a l'Audiència espanyola argumentant que el Suprem se centrava en el nucli dirigent de l'independentisme. Forn havia demanat que s'unís la causa contra el major dels Mossos d'Esquadra perquè el fet que la causa fos separada li generava indefensió. El jutge instructor també va denegar la petició de la CUP d'inves-

tigar els crims de l'a por ellos i de citar com a testimoni el director del CatSalut perquè desmentís les dades sobre els ferits de la violència policíaca del primer d'octubre que va donar el coronel Diego Pérez de los Cobos i els observadors internacionals del referèndum. Per acabar-ho d'adobar, la sala segona del Suprem va avalar la prohibició a Sánchez de participar en la campanya electoral perquè podria haver aprofitat els actes electorals per incitar la ciutadania a 'participar en tumults' per aconseguir fugir.

Aquesta cronologia té quatre denominadors comuns. El rebuig de tots els recursos presentats; la culpabilització constant dels presos catalitzant la repressió de l'estat cap a les seves actituds i accions; la construcció artificial del relat de la violència per a justificar el manteniment a la presó; i el menyspreu a la ideologia independentista i a la trajectòria cívica per a justificar totes les decisions judicials contra ells. ■

7DIES

{ La selecció de la setmana { 26 de febrer - 2 de març

Dimarts 27.
Així es va originar
la plantada contra
Torrent al Col·legi
d'Advocats

ACN

Dilluns 26. Arriba l'era
post-PC, finalment?

UNSPASH

Dimecres 28. Lluís Quintana-Murci:
'No hi ha res millor, per a evitar
una malaltia, que l'exogàmia'

C.D.

Mariano Rajoy, entre dirigents europeus, en una cimera sobre el Brexit a Brussel·les. ACN

El conflicte amb Catalunya afebleix les relacions diplomàtiques d'Espanya amb els socis europeus

Relacions internacionals La diplomàcia espanyola ha amenaçat i s'ha enfrontat a diversos països europeus que havien denunciat la repressió del primer d'octubre i ja ha destituït quatre cònsols a Barcelona per motius

ROGER GRAELLS

La destitució del cònsol honorari de Finlàndia a Barcelona és l'últim conflicte diplomàtic que ha originat Espanya arran de la preocupació pel procés d'independència de Catalunya. Les pressions diplomàtiques sovint resten amagades en un pla fosc davant l'opinió pública i poden ser de menes diverses. Però, en alguns casos, les filtracions o els fets fan llum a l'actuació a l'ombra de l'estat espanyol,

concretament del Ministeri d'Afers Estrangers que han dirigit José Manuel García-Margallo i Alfonso Dastis.

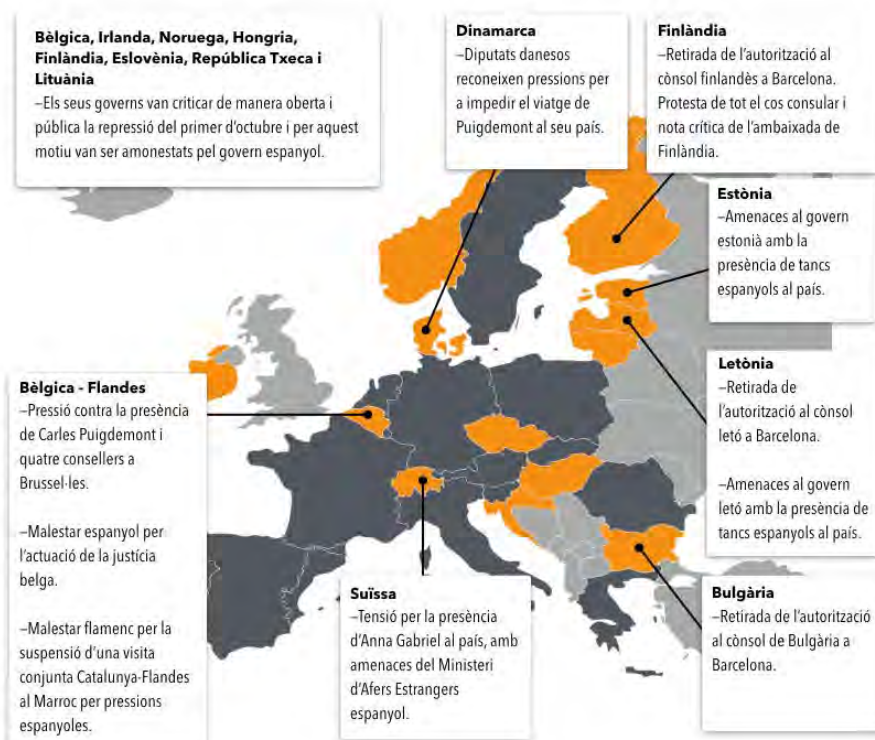
La retirada d'autorització de quatre cònsols a Barcelona és un indicatiu evident de la llei del silenci que vol imposar Espanya. L'ex-cònsol de Finlàndia ha dit ben clar que això era un **avís a navegants**. A més d'Albert Ginjaume, Espanya va ordenar de destituir el cònsol honorari de les Filipines, **Alan Peter**, per haver participat en l'aturada de país del 3 d'octubre; el cònsol honorari de

La retirada d'autorització de quatre cònsols a Barcelona és un indicatiu evident de la llei del silenci que vol imposar Espanya

Letònia, **Xavier Vinyals**, per haver penjat suposadament una estelada al balcó del cònsol, cosa que ell va negar; i el de Bulgària, l'ex-futbolista **Hristo Stòitxkov**, per haver criticat la violència de la policia espanyola i la Guàrdia Civil el primer d'octubre.

La setmana passada, la tensió va pujar uns quants graus en la relació amb Suïssa. L'exili d'Anna Gabriel a Ginebra va desfermar una allau de crítiques i desqualificacions dels mitjans i polítics espanyols. La mateixa tarda que Gabriel anunciava que

Les crisis diplomàtiques d'Espanya a Europa. vw

Diversos polítics europeus també van criticar el govern espanyol per la manera com havia provat d'impedir el

romandria en aquell país, un portaveu del Departament de Justícia del govern suís va afirmar que, a priori, **no extradirien l'ex-diputada de la CUP** perquè, segons la informació que tenien, els delictes que li imputaven eren de caràcter polític.

Però si un soci europeu s'ha enfrontat obertament a Espanya ha estat Bèlgica. La desavinença va començar a l'abril, quan es va suspendre una missió comercial de Catalunya i Flandes al Marroc que havien d'organitzar les ambaixades espanyola i belga. La Generalitat va assegurar que hi havia hagut **pressions espanyoles per a evitar reunions polítiques** entre el president Carles Puigdemont

i autoritats marroquines.

Després del referèndum, l'escalada de tensió entre ambdós governs va saltar a la llum pública. El primer ministre belga, Charles Michel, va condemnar la violència policíaca i va demanar diàleg amb Catalunya. Una presa de posició que **Espanya va prendre's com un atac** i que va empènyer les relacions bilaterals cap a un atzucac. El periodista Dieter Dujardin, del diari flamenc Het Laatste Nieuws, va publicar una **carta duríssima** de la Moncloa a l'ambaixada belga. El malestar es va intensificar quan la justícia belga va donar símptomes que no acceptaria l'extradició de Puigdemont i els quatre consellers que ro-

manen a Brussel·les pels delictes de rebel·lió i sedició, fet que va motivar que el Tribunal Suprem espanyol retirés l'euroordre.

La conferència de Puigdemont a la Universitat de Dinamarca també va posar al descobert pressions espanyoles perquè se suspengués l'acte. El diputat del grup Verd i Roig Pelle Dragsted va denunciar a Catalunya Ràdio que hi havia hagut 'dures pressions' a la universitat perquè no es fes l'acte amb Puigdemont, i que per això va decidir-se que la professora Marlene Wind intervingués fent preguntes provocatives.

Dels silencis bàltics a la repercussió de l'1-0

Espanya també **ha comprat silencis**. És el cas de Letònia, on l'estat espanyol ha destinat 63 milions d'euros en ajuda militar per evitar un pronunciament d'aquest país sobre Catalunya. A més, ha amenaçat Letònia i Estònia de retirar-los el suport logístic i militar, desplegat en missions de l'OTAN per a mantenir la seguretat davant la suposada amenaça de Rússia.

Així mateix, alguns governs europeus **van criticar l'actuació d'Espanya** durant el primer d'octubre. Bèlgica, Eslovènia, Finlàndia, Lituània, Hongria, Noruega, Irlanda i la República Txeca van manifestar la seva disconformitat i van demanar explicacions a Mariano Rajoy. Diversos polítics europeus també van criticar el govern espanyol per la manera com havia provat d'impedir el referèndum.

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

PERQUÈ LA DECISIÓ DEL PRESIDENT PUIGDEMONT ÉS UN PAS ENDAVANT?

El president Puigdemont va anunciar ahir el començament de la institucionalització de la República, en el territori lliure de Brussel·les, cinc mesos després del referèndum d'autodeterminació. També va dir que havia arribat l'hora d'atacar i va anunciar una querella davant l'ONU contra el Regne d'Espanya.

I va posar sobre la taula una fórmula per a desbloquejar la gestió autonòmica amb una renúncia provisional al càrrec de president de la Generalitat. Des d'ahir, la seua tasca és posar dempeus, precisament, les institucions que hauran de donar forma a la República proclamada el 27 d'octubre. I fer-ho des de la llibertat que Europa ofereix als catalans, davant la tirania critàrquica espanyola.

Precisament la sessió d'ahir al Parlament de Catalunya va ser un gran exemple per a entendre què ens espera si continuem sota aquest 'govern del jutges', sota aquest govern falsejat que fa possibles escenes surrealistes, indignes d'una democràcia, com les amenaces penals al parlament pel simple fet de debatre no pas una moció, sinó una simple transacció a una moció. El bloc del 155 no cedirà ni un pam de terreny en la pressió a les institucions autonò-

miques catalanes i, per tant, les institucions nacionals catalanes necessiten una estratègia que combine la gestió de l'autonomia, absolutament obstruïda però simbòlicament clau, amb el manteniment de la pressió sobre Espanya i la comunitat internacional, en defensa d'allò que varem votar els ciutadans. I per això són necessàries institucions que no estiguen ofegades, que siguin lliures.

I aquest és el sentit del pas endavant que ahir va anunciar el president Puigdemont. La República catalana no és cap entelèquia, per més bromes que alguns en vulguen fer. Fou proclamada pel Parlament de Catalunya, legalment. Té la majoria del parlament actual a favor. Acaba d'anunciar com començarà a institucionalitzar-se, quines institucions desplegarà. Ja té un edifici on opera, a Waterloo, i gent que hi treballa. Té uns polítics,

La República catalana no és cap entelèquia, per més bromes que alguns en vulguen fer. Fou proclamada pel Parlament de Catalunya, legalment. Té la majoria del parlament actual a favor

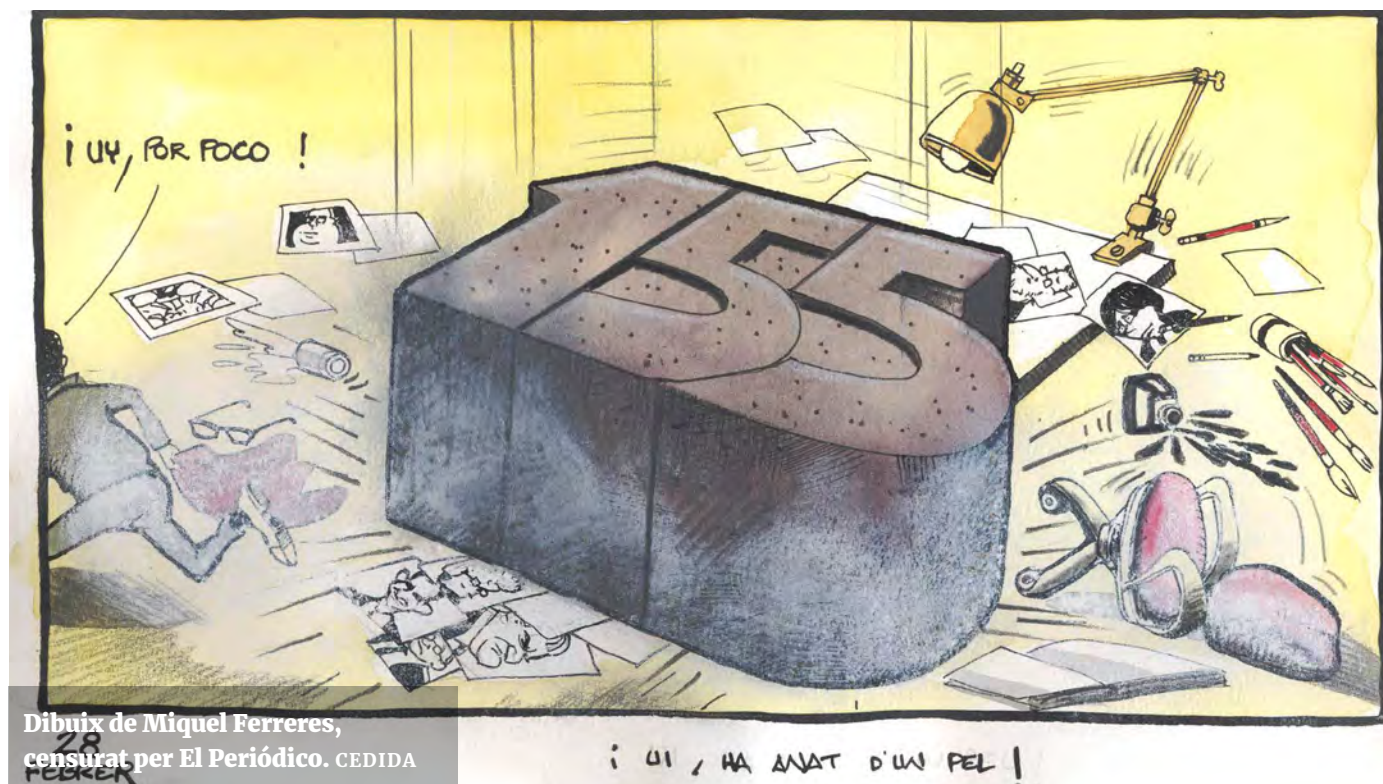
començant per Puigdemont, que la representen i representen, doncs, l'enfrontament contra l'estat espanyol. I té dos milions de ciutadans que la podem convertir en l'ariet de la defensa de la democràcia i les llibertats personals i nacionals.

—
És lògic que el PP i l'unionisme intenten reduir tot això a un simple 'pas al costat' del president Puigdemont. Han de vendre el seu missatge. Ja no sé si és tan lògic que això mateix ho facen sectors de l'independentisme, per més que el partidisme els emboire la vista. Però el temps ja posarà les coses a lloc. Espanya volia, i el Financial Times en parlava en un article molt interessant ahir, un 'cop quirúrgic' que li permetés de dir que això de Catalunya ja s'havia arreglat, que s'havia acabat la proposta de ruptura. I ara s'ha trobat que s'activaran aquestes institucions que per desgràcia nostra no s'activaren quan tocava, just després de la proclamació.

—
A Espanya hi ha tres coses que li fan por. La primera, i principal, és la que en definitiva li ha fet malbé el pla i l'ha menada a la crisi on s'ha encallat: el vot dels ciutadans catalans. La segona és aquest símbol de la llibertat dels catalans, i del dret de ser persones lliures, en què s'ha convertit la República. El simple fet d'existir li lleva legitimitat com a estat i l'obliga –tal com veiem ara i adés– a dur la

repressió al límit. I finalment té por que algú més poderós, des de fora, acabe imposant una negociació. Però sense cap referència alliberada això seria impossible: negociar amb qui? El govern autonòmic i el parlament autonòmic, com es va veure ahir clarament, ja no podran defensar cap proposta lliure per a Catalunya. Però el Consell de la República sí que ho podrà fer i aquesta serà la seua primera feina i la més urgent. D'ací ve que el primer gest haja estat, precisament, una denúncia davant l'ONU.

—
Puigdemont va dir ahir que ni claudica ni es retira. Alguns no volen llegir aquestes frases del seu discurs perquè no els espatlle la realitat paral·lela en què ens volen instal·lar. Aquesta que diu que no va haver-hi càrregues el primer d'octubre, que no es va fer cap referèndum d'autodeterminació, que no es va proclamar la República, que el 155 no és il·legal, que el monarca va ser ben rebut diumenge i que els repics d'atuells en realitat eren per a saludar-lo afectuosament. Qui s'ho vulga creure, tot això, per mi ja s'ho pot creure. Però la realitat és molt tossuda, com Mariano Rajoy comprova cada dia quan s'alça del llit i veu que es manté el poble de groc, ferm i disposat a guanyar. Quan s'alça del llit i el president Puigdemont continua treballant per fer efectiva la República que el parlament va proclamar. 📺

Dibuix de Miquel Ferreres,
censurat per El Periódico. CEDIDA

El dibuix de comiat de Ferreres que El Periódico li ha censurat

Censura Avui havia de sortir la vinyeta de comiat després de més de vint anys de feina al diari

REDACCIÓ

Ja fa un mes que es va saber que el dibuixant Miquel Ferreres havia estat acomiadat d'El Periódico. Hi treballava des del 1997. Segons que va poder saber VilaWeb, la direcció del diari li havia comunicat que les seves vinyetes es continuarien publicant fins el 28 de febrer, avui. Les explicacions del seu acomiadament foren poc concretes i es basaven en motius econòmics i tècnics. Tanmateix, la direcció i la propietat del diari vivia amb incomoditat la línia crítica de Ferreres, que havia

esdevingut un ferm defensor de la democràcia i el dret de decidir i un clar opositor a la política autoritària de l'estat espanyol. A partir d'ara, Ferreres publicarà els seus dibuixos al diari Ara.

Avui havia de sortir el seu últim dibuix al diari. Però no hi ha sortit. Aquest matí no hi ha hagut comiat per al dibuixant després de més de vint anys de feina diària. El dibuix que Ferreres ha volgut publicar a VilaWeb no deixa cap marge per a interpretacions. Un 155 gegant

No hi ha hagut comiat per al dibuixant després de més de vint anys de feina diària

esclafa l'espai de treball del dibuixant. Ben clar.

Ferreres és un històric entre els ninotaires –paraula que no li agrada gens– de la premsa catalana. El 1975 va començar a treballar a El Correo Catalan i després va passar pel Diari de Barcelona, El País, l'Avui, La Vanguardia i finalment El Periódico.

També ha col·laborat amb El Temps, El Be Negre, Interviu, El Papis i El Jueves. I ha acumulat premis prestigiosos com ara el Junceda (2003), el Gat Perich i el Ciutat de Barcelona (1996).

LLUÍS QUINTANA-MURCI

‘No hi ha res millor, per a evitar una malaltia, que l'exogàmia’

Entrevista al científic, director de laboratori de l'Institut Pasteur de París, que rebrà avui la Medalla d'Or de les Balears

CARLES DOMÈNEC

CARLES DOMÈNEC

El científic Lluís Quintana-Murci (Palma, 1970) rebrà avui, a les vuit del vespre, al Palau de Congressos de Palma, la Medalla d'Or de les Balears. Poc devia imaginar l'estudiant del Col·legi Lluís Vives de la capital mallorquina, que començà els estudis superiors de biologia a la Universitat de les Illes Balears i els continuà a Barcelona, que es convertiria en director científic

del prestigiós Institut Pasteur de París. La recerca en genètica de les poblacions i immunologia el dugueren a Itàlia, els Estats Units, Anglaterra i França, on viu de vint anys ençà. Fem l'entrevista en un dels despatxos del laboratori que dirigeix, al costat d'una terrassa amb vistes a la Torre Eiffel. Al Pasteur hi ha uns dos mil treballadors. Quintana agraeix l'entrevista, que interpreta com

una estona de descans i de connexió amb la seva realitat mallorquina, un forat en una jornada cronometrada. A la meitat de la seva reputada carrera professional, no sembla tenir temps per a perdre.

—Com valoreu que us atorguin la Medalla d'Or de les Illes Balears?

—No m'ho esperava perquè pensava que no em coneixien gaire a Mallorca. Fa

S'ha anat modificant un poc l'acció de la selecció natural, però encara no se sap com

La genètica crea preguntes morals i ètiques però no s'ha d'idolatriar, com si fos la solució de tot

vint-i-cinc anys que me'n vaig anar de l'illa. M'han donat més premis, alguns de molt prestigiosos, com el Grand Prix Biomedical de la Ville de Paris. És una gran alegria. És la meva terra i jo m'hi sent molt bé a Palma.

—Com és un dia normal de la vostra vida?

—Amb moltes reunions i sempre he de controlar el temps. La meva vida és molt agradable. He estat director científic de l'Institut Pasteur durant dos anys. Vaig acabar de ser-ho al desembre. Ara que sóc 'només' director de laboratori, veig que la investigació és allò que més m'agrada. Encara he de fer gestió, però ara fa referència als recursos de laboratori. La investigació és el meu motor. Allò que més m'agrada és escriure i fer conferències, perquè puc transmetre la nostra tasca al públic.

—Per a poder arribar a dirigir una gran institució francesa com el Pasteur, què cal? Bagatge, voluntat, feina?

—Una gran capacitat de feina, un seguit d'èxits científics que depenen de mi i del meu equip i un sistema extremadament obert, gens endogàmic, que només es fonamenta en els mèrits de la persona. Estic immensament agraït a la República Francesa. Fa vint anys que visc a França, tinc accent quan parl francès. Fins fa pocs anys, no tenia la nacionalitat francesa, però ara en tinc dues. Vaig demanar la nacionalitat francesa per pur romanticisme, perquè aquí pag els impostos i vull tenir-hi tots els drets. No ho necessitava. Amb aquest gest, faig una al·legoria al sistema de la República Francesa. No m'hi he sentit mai estranger. Una personalitat en ciència d'aquí assegurarà que jo havia creat una línia científica a França, consistent a mesclar la genètica de poblacions amb la immunologia, sense beneficiar-me de cap herència. És el millor elogi que m'han dit mai. El 'French Dream' existeix. He estat director científic del Pasteur per la meva feina i pels èxits professionals que són conseqüència de molta feina i sacrificis voluntaris.

—Quins són els principals projectes que teniu en curs?

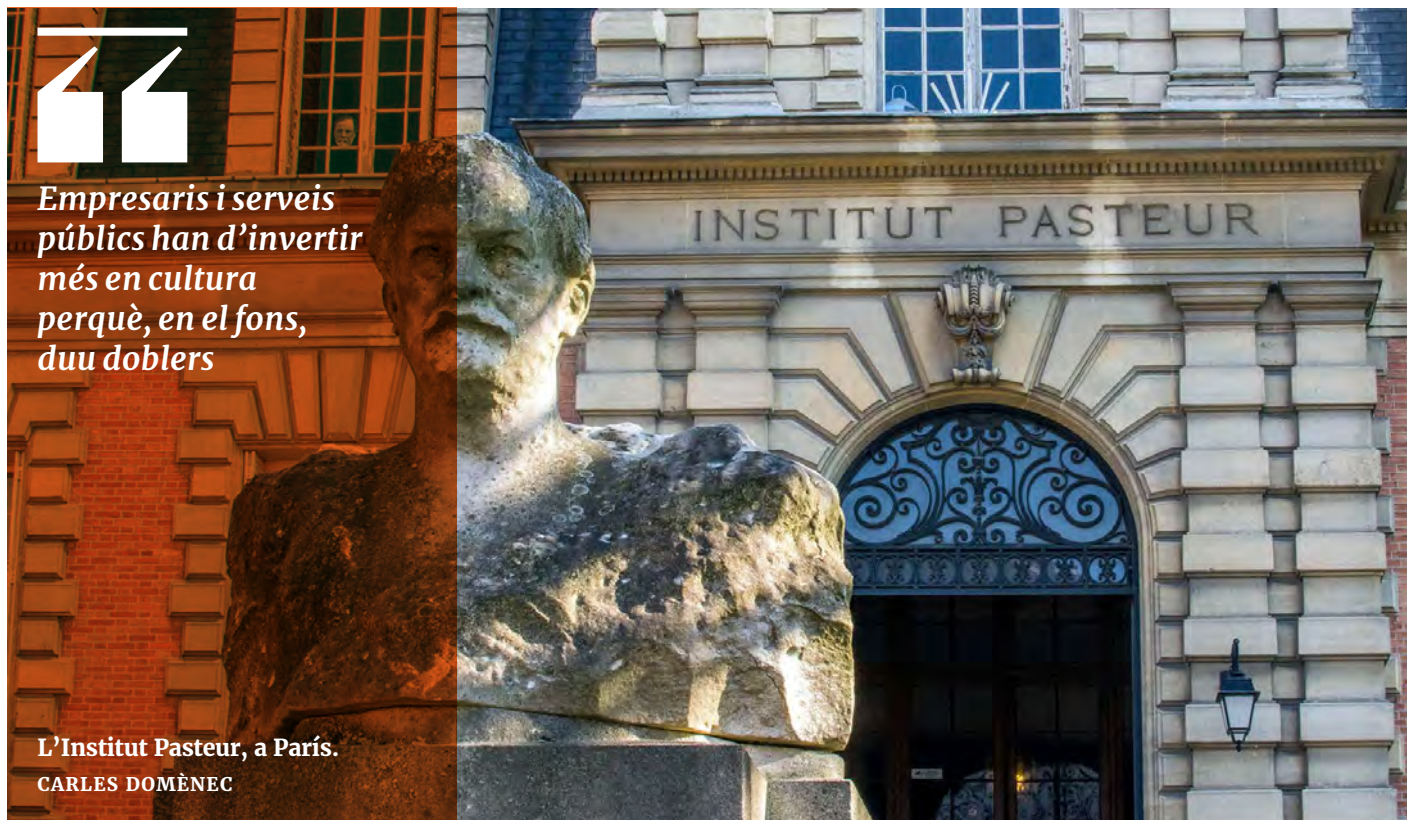
—N'hi ha un que forma part de l'African Genome Diversity Project, amb la col·laboració del 'Wellcome Trust' de Cambridge, sobre la diversitat genètica de diverses poblacions africanes, per reconstruir els orígens de la nostra espècie. Un segon projecte és veure com ens adaptam als canvis ambientals, des d'un punt de vista biològic, genètic i epigenètic. Som constantment envoltats de patògens i una de les nostres preguntes d'investigació és estudiar com s'ha adaptat el sistema immunitari a l'expressió dels patògens. El fil conductor de la nostra investigació és l'evolució, la genètica i la immunologia. I, evidentment, les malalties infeccioses. Tenim un tercer projecte sobre els factors que afecten la nostra resposta immunitària. No som tots iguals en la resposta immunitària. Seqüenciam els genomes complets d'un grup de mil persones, de vint anys a setanta; meitat homes, meitat dones. L'objectiu és entendre els factors que participen en el sistema immunitari i establir els fonaments d'una medicina de precisió, personalitzada.

—La intervenció de la medicina moderna ha d'haver alterat el procés de selecció natural?

—Des del començament del segle XX, amb l'arribada de la higiene, els antibiòtics i les vacunes, s'ha anat modificant un poc l'acció de la selecció natural, però encara no se sap com. Hem d'esperar un miler d'anys, si parlem en aquests termes.

—En biogenètica sorgeix sempre un debat sobre qüestions morals. Per posar un exemple, és correcte tenir fills si sabem que tenim una probabilitat alta de transmetre una malaltia crònica?

—Aquest problema ja hi era abans. L'hemofília a les famílies reials ja es coneixia des de final del segle XIX. A Alfons XIII li ho van explicar i sabem què va passar. A la religió jueva, feien un poc de consellers genètics, sense saber-ho. Quan et volies casar, el rabí coneixia les

Empresaris i serveis públics han d'invertir més en cultura perquè, en el fons, duu doblers

L'Institut Pasteur, a París.
CARLES DOMÈNEC

genealogies i t'aconsellava. Es forçava l'exogàmia. No hi ha res millor al món, per a evitar una malaltia, que l'exogàmia. La genètica crea preguntes morals i ètiques però no s'ha d'idolatriar, com si fos la solució de tot. No tot s'explica per la genètica. En la majoria dels casos, la relació entre mutació i malaltia no és tan directa. A França, que és un país conservador en aquestes coses, es comença a proposar l'ablació preventiva. Si tens una mutació especial i ja has tingut fills, se't pot proposar. Per una altra banda, la genètica tampoc no s'ha de demonitzar.

—Ho dieu per la qüestió de les races?

—Jo demostro que no hi ha races. No s'ha de mesclar genètica amb racisme. Als anys trenta, no hi havia genètica i es podia ser molt racista. Arran de la por que les companyies d'assegurances puguin accedir a la medicina de precisió, és evident que el secret mèdic, inclosa la genètica, s'ha de salvaguardar. Per això hi ha les lleis. Confiem en l'estat.

—Si la ciència evoluciona abans que la

societat, pot forçar canvis en qüestions culturals?

—La ciència no té ideologia. Els canvis culturals són normals. La ciència ha demostrat que tots venim de l'Àfrica, d'on vàrem sortir ahir, des d'un punt de vista evolutiu, fa tot just 60.000 anys. Jo crec que els meus padrins pensaven que proveníem d'Adam i Eva. En tres generacions, la ciència ens ha format.

—La biologia s'ha acostat al món de l'empresa i al de les noves tecnologies.

—El 50% del meu laboratori fa exclusivament càlcul computacional. Treballem amb dades de genomes complets, amb ordinadors connectats a clústers. Hem hagut de comprar, amb els diners del laboratori, 200 nodes. Jo no ho sabia, tot això, quan vaig començar.

—De què depèn que torneu a Mallorca o a Catalunya?

—Em queda la meitat de la vida professional. A llocs com França, Canadà o els Estats Units et fan ofertes. A mi, me n'han fetes a Mont-real. És molt simple: et conviden i et fan una oferta per a

treballar-hi. Aquest estiu em convidaren a la Rockefeller University de Nova York. Tornar dependria de rebre una oferta i tenir els mitjans econòmics per a fer brillar les Balears. Per què no es fa a Mallorca com als Estats Units o Anglaterra, amb iniciatives de filantropia? Tinc molt de respecte per la família March i podrien crear shares per potenciar Mallorca, que és coneguda pel turisme i les sabates però no per la cultura. A Mallorca, no has de convèncer ningú perquè hi vagi a viure. Si m'oferissin una gran oferta a Kansas City, diria que no. Nova York és diferent, però Mallorca ja té tot això guanyat. Empresaris i serveis públics han d'invertir més en cultura perquè, en el fons, duu doblers. Si m'oferissin una cosa bona, no en dubtaria ni dos minuts.

—La vostra pàgina de l'Institut recorda les paraules de Pasteur: 'El millor metge és la natura'?

—És un lema dur que m'agrada, una al·lusió a la selecció natural. No hi ha res més savi que la natura. Hem de saber com funciona. La millor manera de guarir és entendre-la.

Maria Eugènia Gay parla al costat del president del Parlament de Catalunya, Roger Torrent, i del ministre de Justícia espanyol, Rafael Català. ACN

Així es va originar la plantada contra Torrent al Col·legi d'Advocats

Plantada Eugeni Gay, ex-vice-president del TC i pare de la degana del Col·legi d'Advocats de Barcelona, va ser el primer d'alçar-se i va provocar que el seguissin més jutges i fiscals

REDACCIÓ

En aquest sentit, cal denunciar l'existència de presos polítics.' El president del Parlament de Catalunya, Roger Torrent, fa una pausa perquè el missatge s'entengui bé. Maria Eugènia Gay, degana de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats (ICAB), al seu costat, fa un gest d'incomoditat. I Torrent continua: '...acusats de rebel·lió i sedició per delictes inexistents. Sobre aquest punt, cal destacar el

manifest de més d'un centenar de professors...'. Una remor omple la sala d'actes i Torrent s'atura. En les imatges que es van poder veure per televisió, es va observar com el president del Tribunal de Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), Jesús María Barrientos, va ser el primer d'alçar-se. Va fer una reverència a la degana Gay i se'n anà. El va seguir més gent.

Aquests van ser els moments inicials d'uns minuts plens de tensió. Advocats, jutges i fiscals van abandonar la sessió solemne de la

Advocats, jutges i fiscals van abandonar la sessió solemne de la festivitat de Sant Raimon de Penyafort

festivitat de Sant Raimon de Penyafort al Col·legi d'Advocats de Barcelona per les paraules que havia pronunciat Torrent. Però qui va aixecar la llebre no va ser Barrientos. Diverses fonts coincideixen a dir que la primera personalitat que va alçar-se fou Eugeni Gay, ex-vice-president del TC i pare de la degana del col·legi. A les imatges no es veu, perquè seia en un extrem, amb els altres ex-degans del col·legi. Cap no el va seguir, però sí, immediatament, Barrientos; el president de l'Audiència de Barcelona, Antonio

Foto protocol·lària del president del parlament, Roger Torrent, amb la degana del Col·legi d'Advocats de Barcelona, Maria Eugènia Gay. ACN

Recio; el fiscal superior de Catalunya, Francisco Bañeres; i la fiscal provincial de Barcelona, Concha Talón.

Tot seguit, les paraules ja conegudes de Maria Eugènia Gay, que quan veu que diverses personalitats s'aixequen, diu a Torrent, tractant-lo de tu: 'Si us plau, president! No era la idea, l'has feta bona, eh! Moltes gràcies!' Alguna font present creu que si Gay pare no s'hagués aixecat, la resta no s'hauria mogut. Però ell va obrir la porta. Especulacions a banda, una cosa sí que és certa: ja feia estona que alguns dels presents feien gests d'incomoditat visibles.

Abans que Torrent denunciés l'existència de presos polítics, ja havia assenyalat directament el cos judicial: 'S'han produït lesions greus de drets polítics fonamentals i cal denunciar-ho, quan la voluntat de la ciutadania a les urnes no es pot materia-

litzar perquè els tribunals, a instàncies del poder executiu, ho impedeixen.'

Segons algun dels presents, Eugeni Gay, abans d'aixecar-se, va fer gests a la seva filla perquè tallés Torrent. Però ella s'hi va negar. Fins que va arribar el moment més tens. La degana va dir a Torrent que acabés el discurs i va demanar ordre a la platea. 'No havia vist una situació com aquesta al col·legi, ni durant el franquisme', diu un dels presents. Darrere els fiscals, jutges i advocats premiats pels cinquanta anys de carrera, més advocats omplien la sala. Alguns, en veient que les autoritats judicials s'aixecaven, van fer el mateix, encapçalats per l'advocat d'ultradreta José María Fuster-Fabra. Van ser sorollosos, l'acte va restar aturat i, fins i tot, un dels qui se n'anaren va cridar en espanyol: 'Avui ens n'anem nosaltres, però un altre dia te n'aniràs tu!'

Després de l'acte es va fer un sopar al Palau de Congressos de Catalunya en el qual Torrent també va assistir

Després de l'acte es va fer un sopar al Palau de Congressos de Catalunya en el qual Torrent també va assistir. Va compartir taula amb Maria Eugènia Gay, Barrientos i Bañeres, amb qui unes hores abans havia viscut una situació d'allò més tensa. Alguns dels presents expliquen que el tracte entre ells va ser ben cordial.

La preocupació de fons

'Com puc pensar jo, com a advocat, que aquest tribunal serà independent, quan he vist claríssimament quina és

la seva ideologia?', es preguntava l'ex-diputat de la CUP i advocat d'Anna Gabriel, Benet Salellas, en una intervenció al programa 'FAQS' de TV3. Aquesta preocupació l'han exterioritzat més advocats arran de la situació de divendres al Col·legi d'Advocats. Barrientos la màxima representació del poder judicial a Catalunya i durant els mesos vinents el tribunal que ell presideix, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, haurà de tramitar denúncies contra independentistes. ■

Arriba l'era post-PC, finalment?

Tecnologia Aquests darrers anys han anat madurant un seguit de tecnologies que permeten d'imaginar, ara sí, un futur post-PC per a una bona part d'usuaris

MARC BELZUNCES

Amb la presentació del primer iPhone l'any 2007 i l'iPad el 2010, es va popularitzar la idea que arribàvem a una era, anomenada 'post-PC', on la principal eina informàtica que faríem servir diàriament no serien els ordinadors tradicionals, sinó dispositius mòbils connectats a Internet a tota hora. Una dècada després, però, els ordinadors continuen regnant en la nostra experiència informàtica, en competència amb uns mòbils que ens permeten de fer accions molt limitades, i un ús de les tauletes molt menor de l'esperat. Tot i això, durant aquests anys han anat madurant un seguit de tecnologies que poden fer que, finalment, aquest futur sense ordinadors tradicionals sigui a la cantonada. Us expliquem quina n'ha estat l'evolució i quin futur ens pot esperar en el nostre dia a dia informàtic.

Canonical, la precursora

La primera companyia que va apostar per intentar substituir els ordinadors amb el mòbil va ser Canonical, l'em-

presa darrera de la distribució de Linux Ubuntu, amb la creació de la versió Ubuntu Touch l'any 2013. Adreçada a mòbils intel·ligents i tauletes, permetia de transformar-los en un ordinador normal si els connectàvem a un monitor, un teclat i un ratolí. Passàvem d'un sistema operatiu propi d'un mòbil, utilitzant els dits, a un ordinador molt semblant a l'Ubuntu d'escriptori.

Tanmateix, Canonical anunciava l'estiu passat que abandonava el projecte. Els motius es poden associar al fet que Linux té una base d'usuaris petita de perfil molt tècnic (enginyers i programadors) i que Canonical és una empresa amb recursos limitats i sense capacitat de dissenyar i fabricar maquinari complementari. A més, la potència dels mòbils fins ara ha estat significativament per sota de la dels ordinadors de sobretaula.

Samsung Dex, l'intent del líder mundial dels mòbils

Tot i el fracàs de Canonical, la idea que el nostre mòbil es pugui transformar en un ordinador normal també és compartida per un dels líders mundials en telefonia mò-

De mica en mica els mòbils han anat guanyant terreny als ordinadors de sobretaula. UNSPLASH

La potència dels mòbils fins ara ha estat significativament per sota de la dels ordinadors de sobretaula

bil, Samsung. La primavera passada va presentar el DeX, una estació d'acoblament que permet connectar els seus dispositius de gamma alta a un monitor, un teclat i un ratolí, transformant-los en un ordinador d'escriptori. La diferència entre la Canonical del 2013 i la Samsung de 2017 és que els processadors mòbils són molt més potents i la companyia sud-coreana, amb una base d'usuaris amplíssima, té molta més experiència en la fabricació de perifèrics –és un dels líders en la fabricació de monitors.

Samsung DeX, la proposta de Samsung per utilitzar el mòbil amb pantalla i ratolí. SAMSUNG

Els propietaris dels mòbils i tauletes de Samsung no sembla que els facin servir com a ordinadors personals

Tanmateix, la proposta de moment no sembla especialment reeixida i, tal com passa amb Canonical, els propietaris dels mòbils i tauletes de Samsung no sembla que els facin servir com a ordinadors personals. Segurament el problema és la interfície com a ordinadors perquè porten un sistema operatiu basat en Linux, i no un Windows o MacOS, que és amb el qual treballem normalment i on tenim totes les nostres dades. Samsung i Canonical mostren que la interfície de relació màquina-usuari és un dels principals reptes a què s'enfronten totes les empreses en l'era post-PC.

Surface, l'aposta de Microsoft

Si Mahoma no va a la muntanya, porta la muntanya a

Mahoma, devien pensar a Redmond, la seu de Microsoft, companyia líder indiscutible en els sistemes operatius per a ordinadors personals. A diferència de Canonical i Samsung, que volen transformar un mòbil o tauleta en un ordinador, l'aproximació de Microsoft ha estat l'oposada: que un ordinador es converteixi en una tauleta. Per fer això, ha hagut de transformar-se completament com a companyia, especialment després del fracàs estrepitos del seu sistema operatiu per a mòbils, el Windows Phone. Primer, va haver d'adoptar el model d'Apple i posar-se a fabricar ordinadors propis, amb la presentació dels Surface l'any 2012. Trencava així la tradició de fer el programari (Windows) per deixar

el maquinari on funcionava (l'ordinador) a unes altres empreses.

Microsoft partia de la idea de la primera dècada del 2000, fallida inicialment, segons la qual alguns models d'ordinadors portàtils podien girar la pantalla i funcionar com a tauleta, tot i que amb un sistema Windows normal i amb un pes considerable. Amb els Surface, però, Microsoft ha aproximat les dimensions i el pes d'un portàtil al d'una tauleta, li ha tret el teclat (que és opcional) i s'ha convertit en la primera empresa que li afegeix un llapis electrònic (l'hauré de comprar a banda, però). Microsoft partia amb un gran avantatge en relació a Samsung i Canonical: els Surface inclouen una versió normal de Windows, el sistema operatiu utilitzat per una gran majoria d'usuaris, i permeten, a més, d'accedir a un disc dur normal en què podem tenir tots els nostres documents, atès que té la vocació de ser el nostre ordinador principal des de bon començament. El Surface ha estat l'èxit que tant cercava Microsoft, fins ara abocada al fracàs en l'àmbit de la mobilitat.

L'aproximació de Microsoft també té les seves limitacions, malgrat tot. La primera és que els Surface encara recorden massa a un ordinador tradicional. Pesen més que una tauleta i el sistema operatiu es comporta massa com un Windows tradicional i no pas com el d'una tauleta.

Apple

Tot i que el terme de post-PC va ser ideat per un científic del MIT, Steve Jobs va ser qui

Surface és l'aposta de Microsoft. MICROSOFT

el va popularitzar a la presentació del primer iPhone l'any 2007. Tanmateix, Apple es va oposar des de bon començament a què els iPhone, i especialment els iPad, es poguessin comportar com un ordinador tradicional. La seva prioritat va ser de perfeccionar-ne el sistema operatiu, l'iOS, per consumir contingut (navegació web, visualització de vídeos, lectura de llibres i revistes, etc.) i no pas per generar-ne o editar-ne. També s'ha oposat al fet que els seus ordinadors, amb el sistema operatiu macOS, fossin tàctils: 'no millora l'experiència d'usuari', afirmen. Apple volia tenir dos mons separats i especialitzats, de manera que un no perjudicés l'altre.

Tanmateix, Apple ha anat madurant un seguit de tecnologies complementàries i amb la presentació, fa uns mesos, de l'iOS 11, sembla que finalment va en la direcció de

Els Surface encara recorden massa a un ordinador tradicional

l'era post-PC. El primer pas va ser el disseny dels seus propis xips per a l'iPhone i l'iPad. Uns xips basats en l'arquitectura ARM, típica de tots els mòbils i tauletes, i no en l'arquitectura Intel (usada als ordinadors) perquè la prioritat és un baix consum d'energia, que comporta tenir menys potència. Però amb l'última versió del xip, l'A11, disponible a l'iPhone X, els tests mostren una capacitat equivalent a la d'un portàtil MacBook (que utilitza xips Intel), amb un consum d'energia molt menor. Els experts fins i tot comencen a dir que Apple pot adoptar-los també per als seus portàtils i abandonar els d'Intel, atès que permetrien a la companyia californiana d'avançar en la direcció de dispositius més petits i lleugers.

El segon pas va ser presentar l'any 2015 la família Pro dels iPad amb un model de

12,9 polzades i amb una pantalla diferent dels tradicionals per tal d'utilitzar el nou llapis electrònic de la marca de la poma, l'Apple Pencil. També incloïen un connector especial per afegir-hi un teclat. Aquest cop era Apple qui copiava a Microsoft, forçada a seguir els passos del Surface amb l'aproximació oposada: transformar-ne les tauletes en un ordinador. Tanmateix, els iPad Pro tenien dues mancances greus. El sistema operatiu no permetia funcionalitats bàsiques presents en un ordinador portàtil o de sobretaula. A més, els usuaris d'un iPad tenien tots els seus fitxers a l'ordinador, sense poder-hi accedir des de la tauleta.

Un dels darrers passos ha estat fer de l'iCloud un veritable disc dur al núvol. Les darreres versions del macOS permeten de sincronitzar la carpeta Documents i l'escriptori dels Mac amb

La fusió de la tauleta-ordinador amb els mòbils sembla més difícil perquè la pantalla dels darrers és molt petita

l'iCloud, i d'aquí amb la resta de dispositius, des d'on podrem editar-los o crear-ne de nous. Finalment, amb iOS 11, Apple va incloure un gestor de fitxers i carpetes a l'estil del Finder del macOS o de l'Explorador del Windows, una opció demanada pels usuaris des de fa molts anys. Ara ja podem accedir sense problemes als nostres documents des dels iPad o els iPhone. Ha costat gairebé una dècada, però sembla que finalment l'iOS va en la direcció post-PC. A més, Apple té preparades sorpreses a curt termini: els analistes han detectat en la programació dels seus productes l'existència d'una capa que potser permetrà d'utilitzar els programes dels ordinadors de la poma en qualsevol dispositiu iOS. Això hauria de resoldre el darrer problema a què s'enfronten les tauletes, la disponibilitat de programes d'àmbit laboral. Fins ara, els programes per a iOS estan orientats cap a l'oci. Com que els ordinadors i les tauletes tenen arquitectures diferents, adaptar un programa d'ordinador a tauleta és molt costós. Apple aconseguiria amb aquest moviment fer que tots els programes de

macOS fossin disponibles de cop per als dispositius iOS sense necessitat de reescriure'ls, una despesa que moltes companyies de programari o projectes de programari lliure no poden afrontar.

Quin futur ens espera?

Més enllà dels nous productes de les principals empreses, fa anys que els usuaris mostren la preferència per una mobilitat més gran en l'àmbit informàtic. Un usuari actualment fa servir fins a 5 pantalles: l'ordinador tradicional, el portàtil, la tauleta, el mòbil i els lectors de llibres electrònics. Tot apunta al fet que aquest nombre minvarà progressivament, especialment per disminuir la despesa econòmica que representa. En primer lloc, l'ordinador portàtil hauria de substituir l'ordinador tradicional. El nou connector USB tipus C, per exemple, permet fàcilment de connectar un monitor extern a un portàtil, sense haver de recórrer a estacions d'acoblament i infinitats de cables. De fet, actualment els portàtils ja han guanyat la batalla als ordinadors de sobretaula en la majoria de llars i en moltes oficines.

El següent pas serà la fusió

entre les tauletes i els portàtils. Com hem vist, les tauletes comencen a tenir prou potència, tot i que encara la interfície d'usuari ha d'evolucionar. Rest a veure com podrem connectar-hi perifèrics o un monitor extern. Les tecnologies sense fils progressivament aniran guanyant més pes, de manera que no calgui cap tipus de connector físic en els aparells, ni per carregar-los, ni per connectar-los a Internet ni per afegir-hi perifèrics de cap mena.

La fusió de la tauleta-ordinador amb els mòbils sembla més difícil perquè la pantalla dels darrers és molt petita. Per potència, els mòbils ja poden desenvolupar les tasques d'un ordinador personal i se'ls pot connectar un monitor i un teclat, però sembla més difícil que puguin fer el paper d'una tauleta actual. És més probable que la telefonia de veu s'integri en més dispositius: rellotges intel·ligents -com ja ha fet Apple amb el seu Apple Watch- les tauletes-ordinador o perifèrics com ara els altaveus amb assistents intel·ligents (Apple, Amazon i Google ja en venen) o electrodomèstics connectats a Internet. 📺

Festivals Black Music Festival

Cultura popular Festes de la Magdalena de Castelló

Gastronomia Festes de la carxofa del Prat

VilaWeb { Paper >3-4/3/2018

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

*Durant dues setmanes, els camps d'Aitona
viuen un esclat de color rosa
amb la floració del presseguer*

LA BELLESA DELS PRESSEGUERS EN FLOR

Els presseguers florits d'Aitona. CEDIDA

CONTEMPLAR LA BELLESA DELS PRESSEGUERS EN FLOR, EL 'HANAMI' DE LES TERRES DE PONENT

Festes Durant dues setmanes, els camps d'Aitona viuen un esclat de color rosa amb la floració del presseguer

REDACCIÓ

A l Japó, el 'hanami' és una activitat molt freqüent a la primavera que consisteix a anar a contemplar la floració dels arbres. Una de les més concorregudes és la que es fa amb la flor del cirerer, la 'sakura', que fins i tot va acompanyada d'una festa. Però aquesta activitat, que deriva de la filosofia zen, també es pot fer amb la floració dels pruners o qualsevol altre arbre. I des de fa poc temps, les Terres de Ponent tenen la seva versió del 'hanami' amb la ruta de la flor rosa del presseguer, que es fa en diversos indrets on abunden els camps d'arbres fruiters.

A partir d'ara i durant un parell de

setmanes, el presseguer comença a florir i ho fa amb una flor de color rosat. I en indrets on hi ha milers de presseguers, com ara la zona del Baix Segre, l'espectacle és una meravella. Una autèntica explosió de color amb una durada molt efímera. Per això a Aitona organitzen aquesta ruta, que a més té molt valor afegit. Dura unes tres hores aproximadament i es divideix en dues parts. La primera, la guia un pagès que explica totes les coses que cal saber sobre el cicle i el cultiu de la fruita de pinyol. També es fan parades en diversos miradors i entre els camps per a poder admirar el paisatge. I la segona part és una visita pel nucli de la població que explica el patrimoni arquitectònic i cultural de la zona.

En el cas d'Aitona, rere aquesta ini-

ciativa hi ha Fruiturisme, un projecte que vol difondre la riquesa natural, cultural i patrimonial del món de la fruita dolça. Per això no tan sols organitzen la ruta dels presseguers en flor a la primavera sinó que durant l'any ofereixen tot d'activitats turístiques al voltant del principal conreu de la vila. Així, el juny es pot contemplar el naixement del fruit i, durant l'estiu, es pot participar en la recol·lecció i degustació de les varietats que es conreen a la zona. A més, també s'organitzen rutes fotogràfiques, rutes per a fer corrents i una altra d'inspirada en *El segon origen*, el film dirigit per Carles Porta (i en un començament, per Bigas Luna) inspirant-se en el llibre de Manuel de Pedrolo *Mecanoscrit del segon origen* i que es va filmar a Aitona.

CANYES | GAIATES A LES FESTES DE LA MAGDALENA DE CASTELLÓ

Festes La festa major de la ciutat arrenca aquest cap de setmana

Una de les gaiates de Castelló. WIKIMEDIA

REDACCIÓ

La llegenda fundacional de Castelló explica que els primers pobladors vivien dalt del turó de la Magdalena i que van decidir de baixar a la plana una nit molt fosca. Per això, mentre en davallaven, s'il·luminaven amb fanalets i es recolzaven en canyes. I aquests dos elements han esdevingut els símbols més distintius de la festa major de Castelló, que arrenca aquest cap de setmana. La festa sempre s'escau el

tercer diumenge de Quaresma i dos dels actes més destacats en són la romeria de les canyes, que recorda el descens del puig de la Magdalena, i les gaiates, uns monuments il·luminats que són una evolució dels fanalets que duïen els primers castellonencs.

Les festes comencen dissabte a migdia amb una gran mascletada. Al vespre es fa la cavalcada del pregó, una desfilada que es compon de diverses comparses i carrosses i que explica el mite fundacional de Castelló. També hi participen les reines de les festes i el pregoner, que

va cantant uns versos. L'acte acaba amb l'anomenada 'enfalorada del Fadri', un espectacle pirotècnic que es fa al campar de la plaça Major. I diumenge hi ha la romeria de les canyes, una caminada popular que surt del centre de la vila per arribar a l'ermita del puig de la Magdalena. Tal com explica la llegenda, cada participant tragina una canya guarnida amb una llaçada verda, perquè el mite fundacional explica que els primers pobladors van lligar els seus infants amb un fil perquè no es perdessin durant el descens nocturn.

Finalment al vespre s'encenen les gaiates, uns monuments il·luminats amb bombetes que fan uns sis metres d'alçada i són mòbils. Hi ha qui creu que són una influència de les falles de València, però també hi ha qui les vincula amb la llegenda fundacional de la vila, com una evolució dels fanalets que feien servir per il·luminar-se. Quan es fa fosc surten totes plegades en una desfilada pel centre de la ciutat i després són exposades i es van encenent progressivament. Representen els diversos sectors de Castelló i, durant la resta de festes, són traslladades als barris respectius, on presideixen tots els actes.

Però la festa no s'acaba pas aquí: s'allargarà fins l'11 de març, amb actes de tota mena. Hi haurà revetlles, concerts i mostres de cultura popular –com ara espectacles pirotècnics i mostres de dansa... De fet, hi ha moltes activitats perquè cada gaiata té al darrere una comissió de festes que organitza un programa d'actes. ■

LES FESTES DE LA CARXOFA DEL PRAT, UNA TEMPTACIÓ SALUDABLE

Gastronomia Canelons, tiramisú, tagín de cua de bou...
o com innovar la cuina de la carxofa

REDACCIÓ

Al delta del Llobregat, la carxofa es va començar a conrear a principi del segle XX, coincidint amb l'arribada dels conreus de regadiu a la zona. Amb gairebé cent anys d'història, la carxofa del Prat destaca per la seva qualitat i un sabor gustós i suau. La varietat que s'hi conrea és la carxofa blanca de Tudela, la més estesa a la península Ibèrica, però agafa un matís especial gràcies a les terres riques en minerals i de gran fertilitat del delta del Llobregat. A més, el delta, proper al Mediterrani i envoltat per les muntanyes de Collserola, Montbaix-Montpedrós i Garraf, és una àrea protegida contra els canvis bruscos de temperatura, amb un clima propici a la producció agrícola de qualitat.

Segons l'Escola d'Hosteleria de Castelldefels, 'la carxofa del Prat és lleugerament àcida, fresca, intensa, dolça i bellutada. Gustosa i suau'. Aquestes característiques contrasten amb les carxofes d'altres procedències, especialment per la suavitat del seu gust, i ser menys oxidativa, així com per la seva textura fina, i la suau astringència produïda per la tenacitat de la carxofa.

Març gastronòmic, una oferta cada vegada més atractiva

Amb l'arribada del mes de març el Prat de Llobregat organitza unes jornades gastronòmiques, que tenen com a protagonista la carxofa. Una ruta de menús degustació, una fira de tapes, un dinar popular, un concurs de cuina i una

La carxofa del Prat és lleugerament àcida, fresca, intensa, dolça i bellutada. CEDIDA

arrossada reivindiquen la gastronomia basada en el producte local i potencien el consum d'aliments de proximitat. I això vol dir carxofes, però també, pollastre de pota blava.

Fins al 8 de març, es fa en diversos restaurants del Prat de Llobregat i rodalia les IX Jornades Gastronòmiques del Pota Blava i la Carxofa Prat. Apadrinades per Albert Mendiola, escollit Cuiner de l'Any 2017 al Fòrum Gastronòmic de Girona i ferm defensor de la cuina dels

productes del Parc Agrari del Llobregat, hi participen trenta-dos restaurants de dotze ciutats del Baix Llobregat i del Barcelonès. Perquè una de les novetats d'enguany és que les jornades arriben a Barcelona amb tres restaurants vinculats al moviment slow food: el Rasoterra, el Due Spaghi i el Sergi de Meià.

Cada restaurant ofereix un menú elaborat amb productes de proximitat que va dels 25 euros als 40. Entre les propostes destaquen les més tradicionals,

com ara arròs amb carxofa i pollastre a la catalana, però també n'hi ha un bon reguitzell d'atrevides, com ara suquet de peix amb carxofa i plats elaborats amb els ous del pollastre pota blava.

RECEPTES INNOVADORES

Caneló de Pota Blava rostit i carxofa Prat

Ingredients:

1 Pota Blava, 2 caps d'all, ceba de Figueres, tomàquet madur, pinyons, prunes, 1 copa de brandi. Per a la beixamel: ceba, llet, Maizena, sal i pebre.

Elaboració:

Fem el Pota Blava rostit amb ceba, tomàquet, prunes i pinyons. Ho esmicolem tot i li afegim la carxofa Prat tallada molt fina. Emplenem el caneló. Fem una beixamel i decoram.

Per Ana i Gloria Martínez, xefs de la cafeteria La Vila.

Caneló de carxofa Prat i botifarra negra amb xips de carxofa

Ingredients:

Carxofa Prat, botifarra negra, pasta wonton, sal, pebre.

Elaboració:

Saltem la carxofa Prat deixant una part més cuïta per fer la crema i una altra al punt per farcir el caneló. En una cassola afegim la carxofa Prat i la botifarra desfeta i en fem una massa amb la qual farem el caneló, embolicat en pasta wonton prèviament escaldada.

Amb la resta de la carxofa Prat que hem saltat, fem la crema per afegir a la beixamel i ja podem cobrir el caneló. El decoram amb xips de carxofa Prat, que hauran fet tallant la carxofa molt prima i fregint-la amb l'oli calent.

Per Rosa Farrés, xef del restaurant La Lluna en un Cove.

Mar de Carxofa Prat amb secret

Ingredients:

12 carxofes Prat, oli d'oliva, brou vegetal, ceba, porro, nata, pasta brisa, dauets de pernil salat, formatge, crostonets de pa torrat, nou moscada, sal, pebre.

Elaboració:

Ofeguem els cors de les carxofes i el porro. Hi afegim sal, nou moscada i brou vegetal i ho deixem coure uns 20 minuts. Després, ho triturem i hi afegim la nata fins que quedi com una crema. Preparem saquets de pasta brisa farcint-los amb pernil, formatge, porro i crostonets de pa torrat. Els fem al forn d'acord amb les instruccions de la pasta. Servim en un plat la crema i col·loquem-hi els saquets a sobre com si fossin una illa.

Recepta de Yolanda Beiro i Lupe Ferrera, guanyadores del concurs en la categoria 'Primer plat'.

Fins al 8 de març, es fa en diversos restaurants del Prat de Llobregat i rodalia les IX Jornades Gastronòmiques del Pota Blava i la Carxofa

La proporció de proteïnes i hidrats de carboni de la carxofa són molt significatius en comparació amb la resta de verdures. CEDIDA

Les carxofes són de gran eficàcia contra les afeccions hepàtiques ja que constitueix un veritable protector del fetge. CEDIDA

Tagín de cua de bou, carxofes Prat i pèsols

Ingredients:

500 gr. de cua de bou tallada a trossos i sense greix, 90 ml d'oli d'oliva, 400 gr. de pèsols congelats, 6 cors de carxofa Prat, 1 ceba, sal, pebre, cúrcuma, gingebre, safrà, 3 dents d'all, coriandre o julivert, harissa o comí (opcional).

Elaboració:

Tallem la ceba i els alls fins i els sofregim a foc lent fins que quedin daurats. Hi afegim la carn i la rossegem remonent de tant en tant. Després, cobrim la carn amb aigua. Hi afegim sal, pebre, cúrcuma, gingebre i safrà. Ho portem a ebullició i ho coem tot a foc lent durant una hora. Hi anem afegint aigua calent per mantenir el nivell. Després d'una hora, la carn hauria d'estar tendra. Si no és així, deixem-la més estona. Potser uns altres 15 o 20 minuts. Hi afegim mig litre d'aigua calent i, quan bulli, hi posem els pèsols, les carxofes, pebre i sal. Ho deixem coure uns 15 minuts, fins que les carxofes estiguin tendres. En aquest moment, podem afegir-hi

una cullerada de harissa o comí. Abans de servir-ho a taula, hi posem julivert o coriandre picat.

Recepta de Hamid Lilou, guanyador del concurs en la categoria 'Segon plat'.

Tiramisú de carxofa Prat

Ingredients:

6 carxofes Prat, 1 branca de vainilla, oli, 200 gr. de nata, 6 ous, melindros, cafè, licor Amaretto, 200 gr. de sucre, 200 gr. de formatge mascarpone, cacau amarg.

Preparació:

Fregim els cors de les carxofes i després els coem junt amb la branca de vainilla. Ho triturem fins aconseguir una textura de crema i ho reservem. Muntem les clares amb una part del sucre i ho reservem. Batem els rovells amb el formatge mascarpone i la resta del sucre i ho reservem. Semi-muntem la nata i la barregem amb els ingredients anteriors. Banyem els melindros amb el cafè i el licor d'Amaretto. Per muntar-ho, col·loquem capes de melindros i crema intercalades. Finalment, empolem la part de dalt amb

cacau amarg. Ho refredem a la nevera i ja el podem servir, en forma de pastís o, individualment, en copes.

Recepta de Yolanda Beiro i Lupe Ferreira, guanyadores del concurs en la categoria 'Postres'.

Atributs i propietats nutricionals de la carxofa

També les festes de la carxofa del prat són una bona oportunitat per recordar les propietats nutricionals de la carxofa. La proporció de proteïnes i hidrats de carboni de la carxofa són molt significatius en comparació amb la resta de verdures. Els minerals que en destaquen són el calci, sobretot, el fòsfor i el ferro així com les vitamines A, C i del grup B. Són de gran eficàcia contra les afeccions hepàtiques ja que constitueix un veritable protector del fetge, molt recomanable en cas d'hepatitis (A i B), cirrosis, degeneració greixosa del fetge causada per l'alcohol, hepatitis alcohòlica, intoxicació per medicaments i sempre que es desitgin potenciar les funcions desintoxicants del fetge.

The Gramophones All Stars actuaran al Black Music Festival. FERRAN EGEA

EL BLACK MUSIC FESTIVAL ES MULTIPLICA

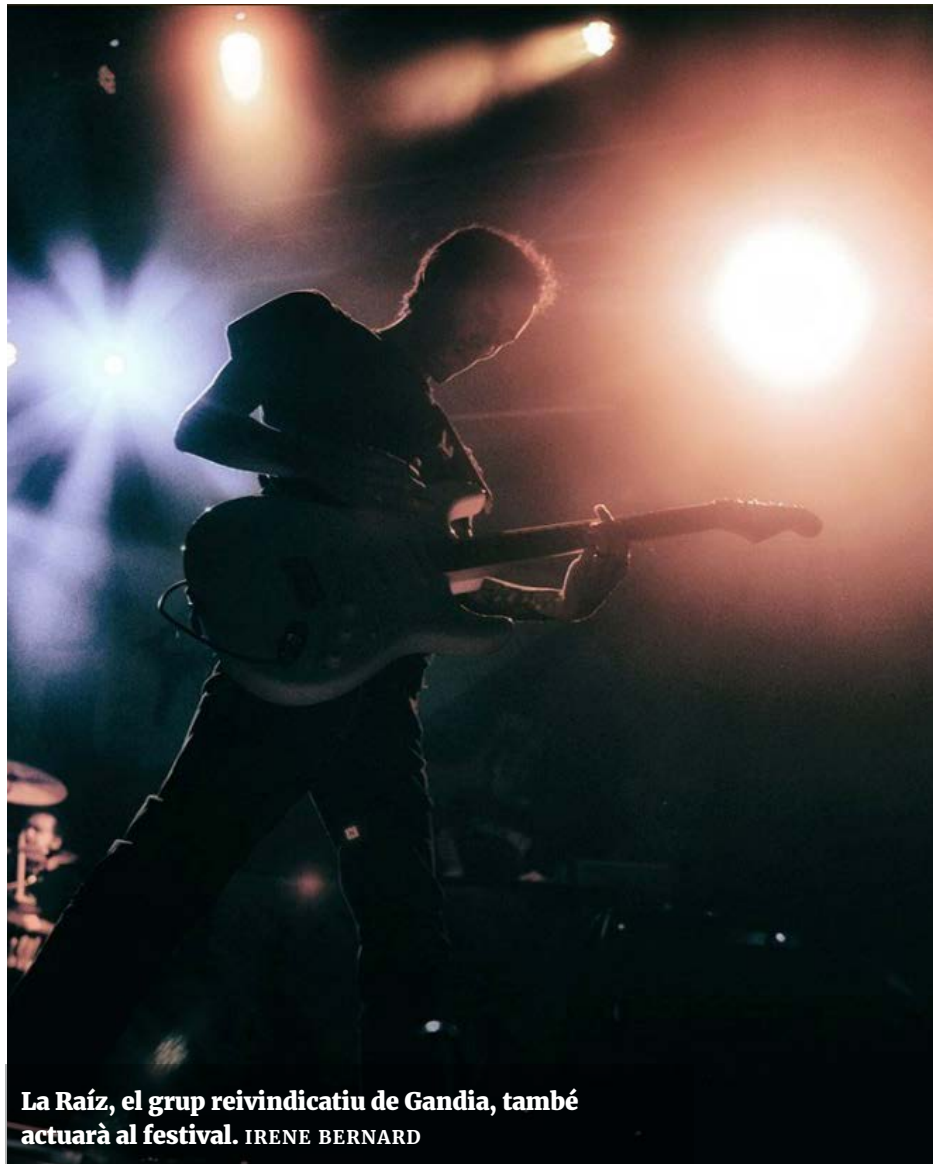
Festivals El festival, que va començar ahir i acabarà el 18 de març, ha signat la continuïtat per dos anys més, com a mínim

REDACCIÓ

Ahir va començar el dissetè Black Music Festival, que durarà fins al 18 de març. El compromís del cicle de música negra amb el país s'ha reforçat amb la signatura d'un conveni que assegura que es continuarà fent, com a mínim, fins al 2020. Malgrat que el començament del festival va ser a Barcelona, les activitats i concerts d'aquesta cita anual es concentraran a les comarques nord-orientals, com sempre. Això sí, enguany, tindrà nous emplaçaments: a Girona, Salt, Bescanó i Fornells de la Selva s'hi ha afegit Torroella de Montgrí i, de fora de la demarcació, a més de Barcelona, Reus i Perpinyà, també es farà a Mataró.

Ahir, la sala Apolo de Barcelona va acollir el concert inaugural de la Black Music Big Band & Stars i avui a les 21.00 serà el torn de Shirley Davis & The Silverbacks. L'artista londinenca establerta a Madrid actuarà a l'Espai Ter de

El festival també vol ser un reclam per als infants, que podran gaudir del Black Music per als més menuts

La Raíz, el grup reivindicatiu de Gandia, també actuarà al festival. IRENE BERNARD

Torroella de Montgrí i interpretarà els seus últims èxits, entre els quals, 'My Universe'. Una altra diva de la música negra amb una llarga trajectòria és Martha Reeves, que oferirà un concert a l'Auditori de Girona el dissabte 17 de març. La cantant estatunidenca, de 76 anys, pujarà a l'escenari amb Lois i Delphine, amb qui conforma el trio The Vandellas, i juntes rememoraran clàssics del soul.

També el dia 17, però a les 12.00, es durà a terme una de les activitats més esperades del cicle, el Black Music Pícnic. En un ambient relaxat al parc del Migdia de Girona, tothom qui vulgui podrà dinar

mentre escolta la música en directe de bandes com Los Mambo Jambo, The Penguins Band i la BMBB, la primera big band escola de les comarques gironines especialitzada en música negra. A més, s'habilitarà una zona amb furgoteques (*food trucks*) per a comprar el menjar allà mateix.

El festival també vol ser un reclam per als infants, que demà podran gaudir del Black Music per als més menuts, un espectacle familiar a la Mercè de Girona. En dos espectacles de quaranta-cinc minuts, a les 12.00 i a les 17.00, els assistents faran un viatge per la història de la música negra en una combinació

de so i dansa. El concert està pensat per ser inclusiu, amb música acústica en directe i en un mateix espai compartit per públic i artistes.

Amb un pressupost de 200.000 euros, el Black Music Festival ha optat enguany per una barreja de músics internacionals i altres de locals per tal de promoure la cultura urbana i la presència del festival als barris. Entre els artistes del cicle destaquen el guitarrista estatunidenc Eric Gales i el grup reivindicatiu de Gandia La Raíz. A més, els divuit músics de The Gramophone Allstars Big Band presentaran el seu últim disc, 'Maraca Soul', al Centre Cívic Sant Narcís.

Mazoni és un dels músics que actuarà al Sonaprop. CEDIDA

SONAPROP 2018: MÚSICA I VI PER A LA TARDA DELS DIUMENGES DE MARÇ

Festivals Mazoni, Guillem Roma i el grup Riu actuaran al festival de Llorenç del Penedès

REDACCIÓ

El cicle Sonaprop de Llorenç del Penedès, que fusiona música en directe i vi, tornarà diumenge per onzè any amb un concert de Mazoni a les 19.00 a l'escenari de la finca Heretat Sabartès. Jaume Pla és el músic de la Bisbal d'Empordà que encapçala Mazoni i presentarà l'últim disc, completament acústic, 'Carn, os i tot inclòs', en un festival que durarà tres diumenges de març.

Diumenge vinent, 11 de març, també a les 19.00, serà el torn de l'osonenc Guillem Roma, que interpretarà les cançons

de 'Connexions', el seu últim àlbum. En contrast amb la calma acústica de Mazoni, Roma barreja música llatinoamericana amb sons mediterranis en una posada en escena enèrgica i inclusiva amb el públic.

Per últim, el festival conclourà el diumenge 25 a la mateixa hora amb el folk dels Riu, guanyadors de la quarta edició del Concurs Sons de la Mediterrània. 'Abans tot això eren camps' és el nom del darrer disc del grup del Baix Llobregat, que treballa amb música popular del país. Tots els concerts estan organitzats per l'ateneu El Centre i aniran maridats amb vins i caves Sumarroca.

Hi haurà a la plaça del Camp un mercat de trufos i tòfones i altres productes alimentaris del Solsonès. F.S.

TRUMFO, TÒFONA I VI A LA FIRA DE SOLSONA

Gastronomia La Fira del trumfo i la tòfona i la Festa del vi omplen Solsona de gastronomia aquest cap de setmana

REDACCIÓ

Solsona comença demà un cap de setmana dedicat al trumfo (la patata, com es coneix al Solsonès) i la tòfona per a potenciar el reconeixement d'aquests aliments típics de la comarca. En el marc de la Fira del trumfo i la tòfona també es farà la Festa del vi. Així, la gastronomia i la viticultura prendran els carrers de Solsona amb activitats al voltant d'aquests tres productes.

Per anar fent boca, ahir es va fer un taller de cuina de la tòfona amb

maridatge de vins, però el plat fort arribarà demà a les dotze del migdia amb un taller d'iniciació al tast de vins a càrrec de David Seijas, sommelier del restaurant El Bulli fins que va tancar, el 2014. Seijas és un dels professionals del sector més reputats al país, Nas d'Or 2006 i Premi de Gastronomia espanyol el 2010.

Durant tot el cap de setmana, hi haurà a la plaça del Camp un mercat de trufos i tòfones i altres productes alimentaris del Solsonès, i també una àrea amb cellers de les denominacions d'origen d'Alella, Catalunya, Conca de Barberà,

Costers del Segre, Empordà i Cava. A la fira es podrà comprar però també degustar tastets, i demà a les sis de la tarda qui vulgui podrà participar en el popular concurs de pelar trufos.

A banda de les activitats gastronòmiques, que inclouen l'oferta de plats cuinats amb trufos i tòfones de restaurants del municipi i els voltants, hi haurà tallers infantils, conferències i actuacions musicals. A més, per a qui vulgui saber més de la història de Solsona, s'han organitzat visites guiades pel nucli antic medieval i el campanar de la catedral.

L'EXPOSICIÓ 'JOAN PONÇ. DIÀBOLO' VIATJA A CERET

Pintura La mostra presenta una antologia completa del pintor, amb una àmplia selecció de pintures i dibuixos

Nocturn, 1950.

JOAN PONÇ

REDACCIÓ

Després d'haver-se exposat quatre mesos a la Pedrera de Barcelona, l'exposició 'Joan Ponç. Diàbolo' arriba aquest cap de setmana al Museu d'Art Modern de Ceret. Fins al 27 de maig, es podrà veure el treball d'aquest creador oníric mitjançant una àmplia selecció de pintures i dibuixos. És una exposició coproduïda per la Fundació Catalunya La Pedrera i el Museu d'Art Modern de Ceret i comis-

sariada per la historiadora i crítica d'art Pilar Parcerisas.

La mostra presenta una nova interpretació antològica de l'obra i la figura del pintor, des del seu començament, a la dècada dels anys quaranta, a l'època del grup Dau al Set, sense oblidar les darreres obres de mitjan anys vuitanta. Això fa que la mostra sigui la més important que s'hagi dedicat mai al pintor. L'obra de Joan Ponç, que no s'assembla a la de cap altre artista, mostra una pintura capaç d'explorar els racons més foscos i amagats de l'ésser humà.

Visionari i temperamental, va ser un artista insular dins la història de l'art de la postguerra. Ell va llançar la primera pedra de la renovació plàstica d'avantguarda després de la guerra del 1936-1939. La seva irrupció en el panorama dels anys quaranta del segle XX va trasbalsar crítics i poetes, que de seguida es van afanyar a qualificar-lo de grotesc, torturat, diabòlic, premonitori, al·lucinant, màgic, carnavalesc, infernal. Per això, el títol de la mostra, 'Diàbolo', és un joc de paraules que fa referència tant al sentit lúdic del seu art com al diable.

Martens no és un disc-jòquei, sinó un compositor clàssic amb un estil molt personal. T.M.V.

WIM MERTENS, EL COMPOSITOR DE LES MIL CARES, TORNA A VALÈNCIA

Techno Les versions techno d'algun dels seus treballs van triomfar a les discoteques de la Ruta Destroy

REDACCIÓ

El teatre el Musical de València presenta dissabte el concert del músic i compositor flamenc Wim Mertens. A València, les versions techno d'alguns dels seus temes, com ara 'Maximizing the audience' i 'Struggle for Pleasure', van triomfar en les discoteques durant la primera part de la Ruta Destroy. Però Martens no és un disc-jòquei, sinó un compositor clàssic amb un estil molt personal en evolució

constant. La seva producció tan prolífica d'aquests últims trenta anys oscil·la entre el minimalisme, la música ambiental i l'avantguarda.

Les actuacions en viu sempre han format una part molt important de la seva feina i per això ara fa una petita ronda europea. Aquest cap de setmana a València oferirà un concert en què interpretarà a duo amb la violinista Tatiana Samoil grans temes de la seva trilogia, *Cran aux Oeufs*. No hi faltaran les peces més destacades de la Ruta Destroy ni cançons dels àlbums *Charaktersketch*,

What are we, locks, to do? i *Dust of Truths*, o noves composicions del seu nou treball.

Sobre l'èxit que va tenir a València durant la dècada de 1980, en la part més contracultural de la Ruta Destroy, Mertens reconeix que va ser tot un xoc rebre la primera versió techno dels seus temes: 'No m'hauria pensat mai que la meua música, pensada per a ser tocada amb instruments clàssics, pogués convertir-se en techno', explica. Així i tot, Mertens, que durant la seva carrera ha creat obres de formats molt variats i per a formacions molt diverses, afirma sentir-se'n orgullós. ■

'La vida lliure' és l'últim film de Marc Recha. ACN

ARRIBA A LA GRAN PANTALLA 'LA VIDA LLIURE', AMBIENTADA A MENORCA A FINAL DE LA PRIMERA GUERRA MUNDIAL

El director Marc Recha estrena a tot el país el seu novè llargmetratge, *La vida lliure*. És un relat intimista des dels ulls d'una nena en els últims moments de la Primera Guerra Mundial i s'ha filmat íntegrament a l'illa de Menorca. El film tracta la lluita per la supervivència, contra la fam i la grip, i les ànsies de llibertat. El contrast apareix amb la interpretació d'uns infants que descobreixen el món dels adults per intentar arribar a la seva mare. També s'estrena l'esperada *Red Sparrow*, en què l'oscaritzada Jennifer Lawrence es posa en la pell d'una ballarina forçada a fer-se espia.

La vida lliure

Direcció: Marc Recha. Intèrprets: Mariona Gomila, Núria Prims; Macià Arguimbau, Sergi López, Miquel Gelabert. Gènere: Drama.

A final de la Primera Guerra Mundial, la Tina i en Biel són dos germans que viuen amb el seu oncle a l'illa de Menorca. La mare dels nens va haver d'anar-se'n a Algèria a buscar feina i tots dos l'anhelen. Els somnis i la imaginació de la nena els porten a trobar un valuós tresor que faran servir per viatjar a la recerca de la seva mare amb l'ajuda d'en Rom, un home solitari.

Red Sparrow
Gorrión rojo

Direcció: Francis Lawrence. Intèrprets: Jennifer Lawrence, Charlotte Rampling, Mary-Louise Parker; Joel Edgerton, Jeremy Irons, Matthias Schoenaerts. Gènere: Enjòlit.

La Dominika Egorova és una ballarina de ballet obligada a convertir-se en una espia letal per part de la intel·ligència russa. Ensinistrada per seduir i utilitzar el seu cos com a arma, la Dominika lluita per mantenir la seva identitat, però tot canvia quan comença a sentir-se atreta pel seu primer objectiu, un agent de la CIA.

Last Flag Flying
La última bandera

Direcció: Richard Linklater. Intèrprets: Kate Easton; Steve Carell, Bryan Cranston, Laurence Fishburne. Gènere: Comèdia dramàtica.

2003. En Doc és un metge veterà de la guerra del Vietnam que reuneix els seus dos millors amics i ex-companys de la marina per enterrar el cos del seu fill, mort en combat a la guerra de l'Irac. Durant el viatge per traslladar el fèretre, els tres amics s'uniran més i recordaran, des d'un punt de vista tragicòmic, com la guerra va afectar les seves vides.

The Case for Christ
El caso de Cristo

Direcció: Jon Gunn. Intèrprets: Erika Christensen, Faye Dunaway; Mike Vogel, Robert Foster, Frankie Faison. Gènere: Drama.

El guardonat periodista d'investigació Lee Strobel és un ateu declarat. La seva dona, Leslie, en canvi, s'ha convertit al cristianisme i el seu matrimoni es desfà. Així, ell farà servir totes les seves armes periodístiques per desacreditar les creences cristianes, però potser es trobarà amb resultats inesperats que li faran plantejar-se què és veritat. El film està basat en fets reals.

Pedrolo duia el gènere novel·lístic a l'ADN fins a tal punt que, fins i tot quan s'asseia a escriure unes quartilles d'amor a la seva filla, se li escapava una novel·la

Jordi Puig

L'INÈDIT 'INFANT DELS GRANS' DE MANUEL DE PEDROLO

L'editorial Comanegra publica aquest inèdit de l'autor coincidint amb l'Any Pedrolo

MANUEL DE PEDROLO

INFANT DELS GRANS

comanegra

REDACCIÓ

Amb motiu de l'Any Pedrolo, l'editorial Comanegra publica un inèdit ben especial d'aquest autor (sembla que és l'únic inèdit que quedava). Perquè *Infant dels grans* és una peça literària que Pedrolo va regalar a la seva filla Adelais quan va fer quinze anys. Narra un dissabte qualsevol a casa d'uns pares novells que no són qualsevol i una menuda de vuit mesos que no para quieta. La percepció privilegiada de l'infant transporta el pare i la mare als respectius paradisos de la memòria i a valorar algunes minúcies amb uns ulls que tothom ha lamentat alguna vegada haver perdut. Arribarà a les llibreries el 7 de març. Ens en parla l'editor, Jordi Puig.

Llegiu-ne un fragment.

«Editar un nou Pedrolo era el millor caramel que podíem tenir, certament. I

ahora, és clar, suposava una responsabilitat enorme. Enorme. Sobretot quan vam llegir, rellegir, pensar i sospesar el manuscrit original. *Infant dels grans* era, i encara és, un text amb un valor sentimental, diguem-ne domèstic, aclaparador. I alhora contenia una meravella d'exercici literari, literari amb majúscules, que l'elevava més enllà i en feia necessària l'edició i la publicació. Un inèdit 'perquè sí' no hauria tingut sentit. Inevitablement, un inèdit es converteix automàticament en una mena de cirereta, per a un centenari com el que celebrem aquest any, i més quan parlem d'un autor tan indiscutible i de tant èxit que semblava impensable que n'hagués quedat amagada alguna cosa d'aquesta magnitud. Personalment, m'admiro davant la gestió que l'Adelais de Pedrolo ha fet d'aquest petit tresor.

Pedrolo duia el gènere novel·lístic a l'ADN fins a tal punt que, fins i tot

quan s'asseia a escriure unes quartilles d'amor a la seva filla, se li escapava una novel·la. *Infant dels grans* narra un dissabte de setembre en la vida d'uns pares novells i la seva menuda de vuit mesos, i ens descobreix l'individu Pedrolo d'una manera insòlita. No se m'acut amb quina obra es pot estar més a prop del nostre autor, no. Ara bé, insisteixo: el millor és comprovar com en la prosa de Pedrolo hi irrompen aquesta consciència d'estil i aquesta estructura novel·lística. Això és una proesa i, tot i conèixer força l'obra de l'autor, va ser una sorpresa. Quina facilitat! Com a unitat, funciona com un rellotge (i mai més ben dit, ja ho veureu), però si m'he de quedar amb un fragment, trio aquell en què el pare, transportat pel trepig de cavalls que sent quan passeja la menuda de camí a l'hort de l'avi, recorda la seva pròpia al castell l'Aranyó. Encara sento aquell tic-toc...»

SOPA DE CEBA

Us oferim una sopa
en temps de neu
del receptari de Neus Cuscó

Ingredients

(per a 4 persones)

- 1 kg de cebes de Figueres
- 1,5 l de brou de verdures o pollastre
- 1 cullerada de farina
- 100 g formatge gruyère ratllat
- mitja barra de pa de baguette
- 4 ous
- sal, pebre, oli d'oliva

NEUS CUSCÓ

En una cassola amb una mica d'oli, fem coure la ceba tallada molt fina a foc lent, uns cinquanta minuts, fins que canviï de color, que tiri cap a color canyella. Afegim una cullerada de farina i la rosegem. Tirem el brou i ho deixem coure de 20 a 25 minuts. Salpebrem.

Tallem el pa a llesques molt fines, les torrem i les reservarem.

Muntem el plat amb bols que puguin anar al forn: primer posem la sopa, afegim quatre llesques de pa i, a sobre, trenquem un ou (també pot ser escaldat). Per sobre de tot aboquem el formatge ratllat i posem el bol al forn, set o vuit minuts, fins que l'ou sigui cuit. 🍷

The Guardian destaca el Consell de la República com la creació del govern català a l'exili

L'ANC deplora l'"espectacle" dels partits i dona més detalls de la manifestació de l'11 de març

Puigdemont contra Espanya: text complet de la denúncia del president davant l'ONU

Andorra gravarà els pisos buits per pal·liar el problema del lloguer

Bellreguard surt al carrer en defensa de la llengua contra l'intent del govern espanyol d'imposar el castellà

La justícia espanyola també condemna el cantant Pablo Hasel per uns piulets a Twitter